Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

47

JOI, 19 NOIEMBRIE 1970, ANUL IV

165

DIN SUMAR

UN MARE EROU: Gheorghe DOJA PAG. 6
ARHITECTURA MILENIULUI 3 PAG. 8-9
COMOARA DIN INSULA PIRAȚILOR PAG. 10
DE CE AU DISPĂRUT ZMEII? PAGA
CUTEZĂTORII SERVICE PAG. 15

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

a

47

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

LA INVITAȚIA COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN ȘI A CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, ÎNTRE 11 ȘI 13 NOIEMBRIE A.C. A FĂCUT O VIZITĂ OFICIALĂ DE PRIETENIE ÎN ȚARA NOASTRĂ DELEGAȚIA DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALĂ A REPUBLICII POPULARE POLONE, CONDUSĂ DE WLADYSLAW GOMULKA, PRIM-SECRETAR AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC UNIT POLONEZ ȘI JOSEF CYRANKIEWICZ, MEMBRU AL BIROULUI POLITIC AL C.C. AL P.M.U.P., PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL REPUBLICII POPULARE POLONE.

CU PRILEJUL VIZITEI, ÎNALȚII OASPEȚI POLONEZI AU PURTAT CONVORBIRI OFICIALE CU CONDUCĂTORII DE PARTID ȘI DE STAT AI ȚĂRII NOASTRE, ÎN FRUNTE CU TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU.

LA CONSILIUL DE STAT A AVUT LOC SOLEMNITATEA SEMNĂRII TRATATULUI DE PRIETENIE, COLABORARE ȘI ASISTENȚĂ MUTUALĂ ÎNTRE REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA ȘI REPUBLICA POPULARĂ POLONĂ, EVENIMENT CE ÎNSCRIE O NOUĂ ȘI IMPORTANTĂ PAGINĂ ÎN CRONICA DE SOLIDARITATE FRĂȚEASCĂ DINTRE CELE DOUĂ ȚĂRI ȘI POPOARE.

EXPEDIȚIA PRIETENIEI

Acest nume și l-a luat expediția românească în Africa al cărei plan a fost elaborat de un colectiv al universitarilor din Cluj și București. Scopul expediției este de a contribui la dezvoltarea legăturilor de prietenie dintre poporul nostru și popoarele care și-au dobîndit de curînd independența, la propagarea peste hotare a realizărilor României socialiste și la dezvoltarea științei românești. Expediția se va desfășura sub semnul prieteniei și înțelegerii între popoare. Expediționarii vor purta de-a lungul a zece țări africane culorile drapelului românesc.

Expediția, prima de acest fel proiectată în România, dotată cu material românesc, a fost dedicată de către expediționari conducerii de partid și de stat, politicii sale de pace și prietenie cu toate popoarele lumii.

La telegrama pe care au trimis-o **tovarășului Nicolae Ceaușescu,** *expediționarii au primit următorul răspuns:*

Apreciez foarte mult organizarea acestei expediții, precum și hotărîrea de a o închina politicii partidului, conducerii sale.

Vă urez succes deplin în desfășurarea expediției.

NICOLAE CEAUȘESCU

• CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC

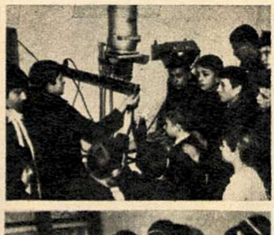

Membrii cercului foto de la Casa pionierilor din VASLUI ne-au trimis cîteva fotografii realizate de ei.

● ● ●

MARIANA CHIHAIA, președinta unității de pionieri de la Școala generală nr. 1 din FĂLTICENI, ne comunică: Zilele acestea, 200 de pionieri din școala noastră am pornit în drumeție spre Baia, situată la 8 km de orașul nostru. La marginea satului ne-au așteptat cu bucurie pionierii. Am legat repede prietenii, iar după un scurt popas am plecat conduși de gazdele noastre să vizităm ruinele vechii cetăți Baia, apoi ne-am dus la noua lor școală unde am organizat și un antrenant concurs de aeromodele. La plecare, noii noștri prieteni ne-au dăruit un frumos album cu cusături naționale și o cofiță împodobită cu motive populare. Iar noi, ca să nu rămînem mai prejos, le-am oferit două dintre cele mai reușite aeromodele.

De la FLORIN BĂLĂNESCU aflăm: În fotografia pe care o vedeți sîntem noi, copiii din **CÎRJA**, jud. Vaslui, într-o frumoasă zi de toamnă. Mica noastră excursie la Bîrlad n-a putut să omită parcul zoologic. Iar Moș Martin a fost, desigur, bucuros de vizită.

• CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC

ÎN VIZITĂ LA CUTEZĂTORII

Zilele trecute. «Cutezătorii» au primit vizita unor buni prieteni: un grup de fete și băieți de la Școala generală nr. 198 din Capitală. Discuțiile au fost vii. Nu numai că am avut prilejul să ascultăm opinii despre revista noastră, dar am putut sta de vorbă despre publicația școlii intitulată «REPORTAJ '70». Redactorii «CUTEZĂTORILOR» și cei de la «REPORTAJ '70» au făcut un interesant schimb de opinii atît despre concepția cît și despre machetarea și ilustrarea unei reviste.

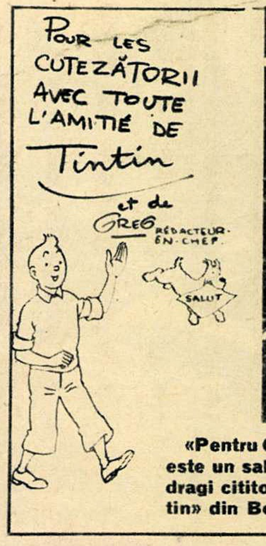

tintin
UN NUMERO "TOUT AUTO"

«Pentru Cutezătorii, cu toată prietenia» este un salut pe care vi l-a trimis vouă, dragi cititori, revista pentru copii «Tintin» din Belgia. Îi mulțumim.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

PAȘCANI. Corespondenta noastră ALEXANDRINA BUIUC de la Școala generală nr. 3 ne transmite: Zilele acestea, la Casa de cultură, la Casa pionierilor și la Muzeul din orașul nostru s-au desfășurat numeroase activități închinate memoriei marelui scriitor Mihail Sadoveanu. Avem toate motivele să ne mîndrim că pe aceste meleaguri a copilărit unul dintre cei mai îndrăgiți scriitori ai poporului nostru.

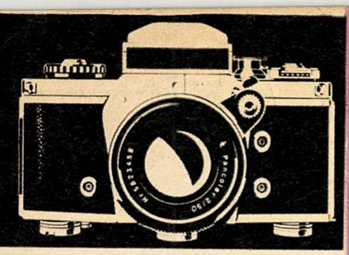

Autorul acestei fotografii, intitulată COMBINATUL PETROCHIMIC-PITEȘTI, este GHEORGHE VINȚILĂ, fotoreporter la ziarul «Scînteia». Lucrările sale au obținut nenumărate premii, atît în țară cît și peste hotare, Pentru participanții la concursul nostru de fotografii «Studio-50», dedicat celei de a 50-a aniversări a creării Partidului Comunist Român, l-am rugat să împărtășească cîte ceva din tainele artei fotografice, din «biografia» fotografiei pe care o publicăm alăturat.

De mult doream să fac fotografia Combinatului din Pitești. Urmăream numai să găsesc momentul ca lumina să-mi convină. Am studiat obiectivul la felurite ceasuri ale zilei. În cele din urmă, am ales amurgul, cînd lumina se stinge treptat și nenumăratele nuanțe de roșu și violet, învăluind coloanele cetății chimiei, iicreează o atmosferă plină de poezie. Dacă priviți cu atenție fotografia, veți observa că am folosit dubla impresiune. Asta înseamnă că am declanșat cu obiectivul deschis la timp de expunere lung, expunînd mai întîi cu distanța focală de 2 m, după care am închis obiectivul punînd clar la infinit. Am realizat astfel o a doua expunere pe aceeași imagine. Ca să fiu sigur că fotografia îmi va reuși, am repetat-o de cîteva ori. O fotografie bună este rezultatul mai multor încercări, cu condiția să nu uiți nici o clipă că lumina este problema nr. 1, că ea face ca elementele principale să se detașeze bine în spațiu, dă contrastele atît de necesare fotografiei.

Deocamdată atît. Vă doresc succes și mai ales mi-ar place să văd cît mai multe fotografii de-ale voastre trimise la concurs.

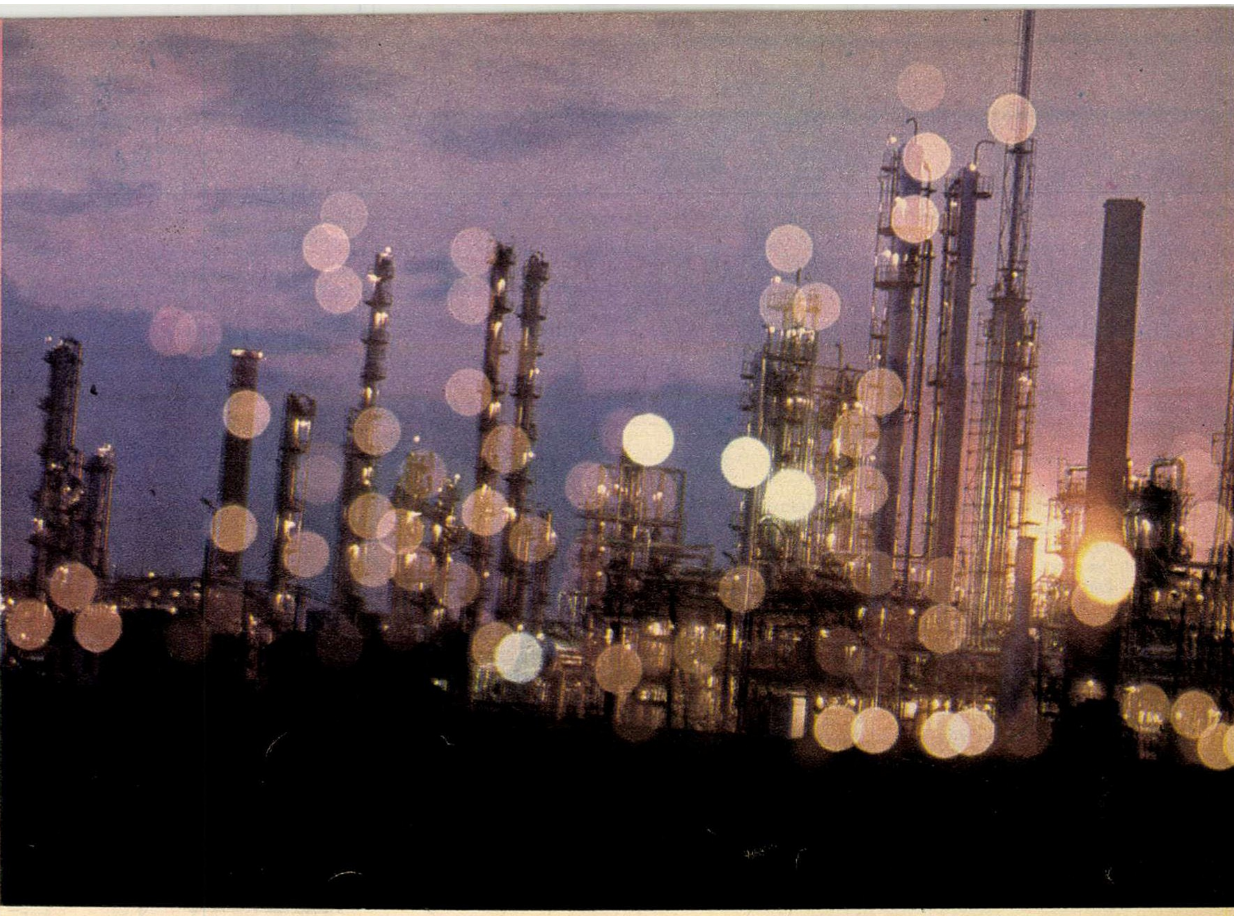

ÎN CINSTEA CELEI DE A 50-A ANIVERSĂRI A CREĂRII PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN – MARELE NOSTRU CONCURS DE FOTOGRAFII ARTISTICE

„studio 50"

Trimiteți fotografiile pe care le realizați individual sau în echipă, în cadrul cercurilor foto de la casele pionierilor sau din școli. Vă reamintim că lucrările se primesc pînă la data de 30 aprilie 1971. Regulamentul concursului «Studio-50» a apărut în numărul 46 al revistei.

PENTRU ORICE INFORMAȚIE, ADRESAȚI-VĂ «PROFESORULUI BLITZ» PE ADRESA: CUTEZĂTORII, PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1, București.

PARTICIPAȚI LA CONCURSUL «STUDIO-50». VĂ AȘTEAPTĂ MARI PREMII!

ANTOLOGIE LIRICĂ

PARTIDULUI

de NICOLAE LABIȘ

Unic şi vast, oceanul îşi mînă pe nisipuri
Talazuri felurite cu creştetele vii.
Atîtea mii de stele în tot atîtea chipuri
Dau fermecată viaţă aceleiaşi tării.
Atîtea mii de oameni prin mii de părţi trăind
Partidului viaţa şi visurile-nchină,
Cum clinchete distincte din line strune prind
Aceeaşi melodie fierbinte şi deplină.

În marile uzine de fier, alunecînd
Printre imense jerbe de flăcări şi de stele,
Peste arate, negre, întinderi de pămînt,
Ori lîngă blînde turme cu ugerele grele,
— Aceleaşi idealuri văd oamenii nutrind,
A clasei idealuri sub mii de frunţi se-mbină,
Cum clinchete distincte din line strune prind
Aceeaşi melodie fierbinte şi deplină.

Urieşesc, cît munţii semeţi pe zări sculptaţi,
Partid al celor vrednici, cinstiţi, fără de număr,
Văd cum întreaga ţară cu rodnic pas străbaţi
Şi aripile hainei îţi flutură pe umăr.
În pieptul tău puternic mari flăcări se aprind
Din zeci de mii de inimi strîngîndu-se-n lumină,
Cum clinchete distincte din line strune prind
Aceeaşi melodie, fierbinte şi deplină.

Căci mii şi mii de oameni, prin mii de părţi trăind,
Partidului viaţa şi visurile-nchină,
Cum clinchete distincte din line strune prind
Aceeaşi melodie, fierbinte şi deplină.

DE CE AU DISPĂRUT ZMEII?

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Aceasta era întrebarea care socot că îl frămîntase nu puţin pe Tudorache, elev, mulţi ani în clasa a IV-a (ce-i drept, nu în aceeasi) acum în clasa a cincea prin mila domnului (de matematică) şi nebăgarea de seamă a dirigintelui (la nota de la purtare). Aşadar, de ce să fi dispărut zmeii? De ce să se mai ivească doar în basmele de speriat copiii? Din cauza paloşului unor feţi-frumoşi? Poveşti! Or fi fost cîndva prea multe paloşe, de acord. Acum însă nu se mai ecxzigstă unul să dai cu tunu'! Poate doar la Muzeul Militar şi acelea sechestrate în sicriul lor de sticlă... Atunci de ce să fi dispărut? Din cauza unor feţi-frumoşi? Nu ştie, nu cunoaşte, n-a auzit pe strada lui. Ilene Cosînzene se găsesc, ce-i drept, dar ele au fost totdeauna la discreţia zmeilor.

— Nu-i aşa, micuţo? Nu-i aşa că ţie nu-ţi fac bine chiflele cu sare şi chimen? Ia dă-le 'ncoa!

Zmeul le ronţăie, apoi, cu mîna întinsă rînjeşte: Ce mai papă zmeul?

Fetita dă coltul zorită şi Tudorache se miră sincer.

— De ce or fi disparut zmeii? Trebuie să fie o greşeală, e loc destul pentru el.

— Nu-i aşa, ţică? Tu ce ai pentru nenea în ghiozdănaş? Copiii sînt proşti. Ai zis o dată «bau-bau!» şi te alegi cu te miri ce: un sandvici, o prăjitură... Uite, ăsta mi-a lăsat un ciorap desperechiat... Plin cu caramele şi ciungă.

Şi astfel prostănacul zmeu se înfiripa în cartier. N-avea solzi, nici aripi, nu slobozea flăcări pe nas şi nici vorbă de mai multe capete. O, nu, Tudorache avea unul singur şi de ăla, ce să mai vorbim.

Tudorache-zmeul se bucura. Îşi găsise rostul. Pentru un zmeu timpul trece repede, plin de înfruntări şi satisfacţii. Şi de neprevăzut. Mai ales de neprevăzut!

Căci, într-o bună zi, cînd vîntul scutura ultimii arţari, iar soarele se căznea să îşi ponteze prezenţa măcar cu cîteva raze, iar Tudorache pîndea în pragul şcolii ieşirea cosînzenelor, cugetînd ce grozav este să fi singurul zmeu din cartier, se trezi înconjurat de copii. Zmeul simţi că e ceva în neregulă şi vru să-şi ia tălpăşiţa, dar cercul se strîngea în jurul său aşa încît clipi din ochi, zîmbi şi zise:

— Salut, băieţi. Ce mai faceţi?

Băieţii tăceau.

— Ei, la revedere... Eu mă grăbesc.

N-avea însă cum trece din strînsoarea băieţilor, aşa încît văzîndu-i ameninţători şi tăcuţi, scînci speriat:

— Ce-aveţi, bă?

— Nimic, vrem să te săturăm. Atît.

Atît ziseră copiii şi din ghiozdanele lor începură să iasă la iveală plăcinte şi covrigi, gutui şi dovleac copt, biscuiţi şi salam, gogoşari şi ciocolată. Plus două franzele şi o halcă de slănină cu boia.

— Le mănînci pe toate. Acum, de faţă cu noi.

— Uite ai şi două sticle de apă minerală, zise cel mai mic dintre băieţi. Poftă bună!

— Mănîncă-le pe toate, mîine te căutăm din nou, cu altele.

— Şi poimîine...

Din clipa aceea însă, exact din clipa aceea, zmeului îi pierise pofta de mîncare. Se zice că ultimele cuvinte pe care le-a rostit în calitate de zmeu ar fi fost: «Băieţi, vă rog, daţi-mi voie pîna afara»... O fi, n-o fi aşa, nu ştiu. Ştiu doar că din ziua aceea de pe strada noastră a dispărut un zmeu. Aşadar, cum au dispărut zmeii? Pentru mine e clar: exact ca în basme. Nu duc ei casă bună cu feţi-frumoşii. Oricît de micuţi ar fi aceştia.

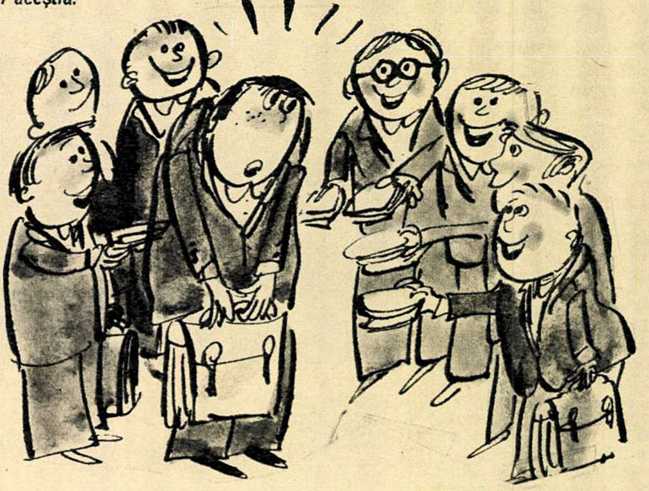

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

Ancheta noastră:

„FĂRĂ STATUI, VĂ ROG!“

Autoritatea. Iată o vorbă pe care, cînd o rosteşti, simţi aşa, de parcă... te-ar strînge căciula.

Ce-o mai fi dom'le şi asta?!

Mie unul, îmi aduce aminte de Niculiţă, găliganul şcolii; băiat «subţire» chipeş şi sportiv, pe deasupra şi premiant — doamne, ce de calităţi avea... — şi care, de cîte ori mă întîlnea mă pişca în vreun fel sau altul. Era o mare «autoritate» printre şcolari, aşa că îşi permiţea: ici, unuia o urecheală, altuia un ghiont, altuia o palmă pe creştet, aşa, din glumă: «Salut, mai!» — altuia o ironie. Ce să spun: şi cînd te privea, Niculiţă o făcea ca o «autoritate». Astfel încît atunci cînd aud printre şcolari: «cutare are autoritate, cutare nu prea» — îmi vine să mă întreb:

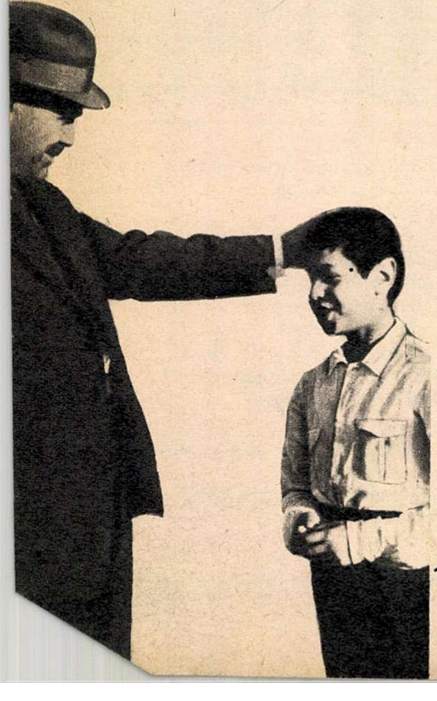

1

DE FAPT, DESPRE CE E VORBA?

Întrebare cu care, am ajuns în mijlocul unui grup de elevi ai claselor a VI-a şi a VII-a ai Şcolii generale nr. 2 Urziceni. Aici, **Matei Aurel** simte nevoia unei definiţii:

— Autoritatea — cred că e felul de-a se impune al cuiva, de-a se face ascultat.

— Mă rog, nimic greşit în principiu dar, gîndiţi-vă şi voi: cui foloseşte să existe prin clase personaje care «se impun»?

Colegul său, **Ştefan Tudose,** vorbea chiar despre «să ştie să comande» (ceea ce, în treacăt fie zis, sună prea cazon). Aşa oare să trebuiască să-şi impună cineva autoritatea?

Vlad Daniela: De pildă, unii băieţi, vor să-şi cîştige autoritatea prin obrăznicii, bătaie chiar. Mai există, de asemenea, printre noi, lăudăroşi, şmecheri, «descurcăreţi», care se cred autorităţi.

— Se cred numai? Trist este

2

3

1. Dumitru Jean e o «autoritate în materie»: cel mai mare... istoric al scolii! Vedeti bine, nu degeaba îl mîngîie directorul scolii.

2. Autoritatea fără bariere de vîrstă: Ionică Croitoru, desenatorul dintr-a 6-a primește «omagiile» unuia din cei mari: Octavian Oprescu, clasa a 10-a: «În fata talentului tău, jos pălăria».

3. Autoritatea fără discriminări fete-băieti. Cît ai fi de băiat, dacă Adina știe mai multe, o asculți!

4. Nu le divulgăm numele. Una dintre ele e o «functie» în cadrul unitătii, cealaltă, nu. Si totusi, «autoritatea» își îmbrățișează călduros colega!

5. Si — s-o recunoastem — atît de rar inteleasa «autoritate a hărniciei».

6. Mihai Oltu sau... autoritatea specialistului în 11 m.

că, pentru unii, ei chiar **sînt!**

Nina Voicu: Un bătăuș nu este o autoritate decît printre bătăuși. Numai aceștia îl consideră «un ales» și «ascultă» de el purtîndu-i respect din frică. Pentru noi, el este doar un bătăuș și chiar dacă unora ne e frică de el nu-i purtăm din cauza asta și respect ci dimpotrivă.

— Bravo, Nina! Ai explicat fenomenul ca un pedagog. Ia să-ncercăm noi să găsim explicația și a altor false și nedorite autorități. Am înțeles că «autoritatea» bătăușului se-ntemeiază pe frica de forță. Dar a șmecherului?

— Pe neobrăzare, pe tupeu.

— A lăudărosului?

— Pe minciună, pe naivitatea victimelor.

— Apoi, dacă așa stau lucrurile cu multe din «autoritățile» din jur, atunci mă întreb nedumerit: autoritatea este o calitate sau... un defect?

LA O ANALIZĂ MAI ATENTĂ

— Spuneți-mi deschis: pe lîngă autoritatea atîtor adulți: părinți, profesori, rude, cunoscuți mai în vîrstă — mai simțiți nevoia și-a altora, dintre voi? Le recunoașteți ca atare, le apreciați?

Carmen Bordei: Da. Sînt momente cînd am nevoie de părerea unui coleg mai priceput într-un domeniu sau altul, mai pasionat. Îl consider specialist, autoritar în problema respectivă.

De un astfel de coleg, într-o astfel de împrejurare... ascult.

Doina Constantinov: În cazul președintelui de detașament, sau de unitate se poate, cred, vorbi despre autoritatea cu care îl investește și misiunea pe care o are, o autoritate a caracterului; a siguranței, a încrederii în sine și în ceilalți.

Hai să ne amintim de ce spunea careva (părerea celor mai mulți, n.n.): că are autoritate cel care învață bine și are note mari, e cuminte... Autoritatea acestuia este consemnată de profesor în catalog. Așa e și firesc. Cel în cauză se bucură și de aprecierea voastră.

Dar nu numai calitatea de «bun la învățătură» poate fi «izvor de autoritate» cum spune **Emiliana Buleandră** ci, mai ales inițiativa, altruismul, **modestia, cinstea, loialitatea, spiritul de colegialitate, căldura sufletească și alte trăsături frumoase. Iar pe acestea, cel mai bine — le cunoașteți voi! Mai mult: voi le prețuiți, le doriți, voi aveți nevoie de ele. Atunci de ce devin uneori autoritari și cei care afișează obrăznicia, minciuna, disprețul, uscăciunea sufletească?**

4

Oare, aveți mai multă teamă de cele din urmă, decît credința în cele dintîi?

«FĂRĂ STATUI, VĂ ROG!»

Eu știu...? Poate c-ar fi bine să-ncepeți chiar cu... mai rara folosire a cuvîntului autoritate. Cum zicea Daniela, el sună cam straniu între niște colegi, egali și prieteni. Spune-mi, Daniela: dacă ți-ași enumera încă o dată calitățile de mai sus: competența, hărnicia, cinstea, inițiativa, modestia etc. și aș adăuga încă o calitate, autoritatea, **pe urmă aș șterge-o pe aceasta din tabel, i-ai simți lipsa?**

— Nu, nu cred... dacă ar exista în jurul nostru din ce în ce mai mult, celelalte...

*

Autoritatea nu-i atît o calitate personală a cuiva, cît mai ales ceva acordat de noi cuiva. Este chipul pe care poate să-l ia în anumite situații oricare dintre calitățile amintite! Ea este un mandat, spunem —

5

adică... o figură de stil. Nu prea are corp, consistență, decît atunci cînd noi i-o acordăm. Atunci de ce unii i se mai închină ca unei statui pe care nu ei au creat-o?

În ce ne privește, noi rămînem la părerea: «Fără statui, vă rog!».

ILIE TRAIAN

6

Cu un aparat foto și cu o idee poți participa la

«STUDIO 50»

CONCURSUL NOSTRU DE FOTOGRAFII ÎN CINSTEA CELEI DE A 50-A ANIVERSĂRI A CREĂRII PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN.

Vă reamintim premiile cu care va fi dotat concursul:

MARELE PREMIU — *un laborator foto*
PREMIUL I — *un aparat de filmat*
PREMIUL II — *aparat foto cu blitz*
CINCI PREMII III — *cîte un aparat foto*
PREMIUL COLECTIV — *pentru un colectiv de 10 copii, cîte un aparat foto Smena*
20 MENȚIUNI — *aparatefoto Certina.*
100diplome de merit.

IMPORTANT !

ÎN ATENȚIA CONSILIILOR JUDEȚENE ALE ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR!

ÎN ATENȚIA TUTUROR PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR!

Redacția **«CUTEZĂTORII»** oferă **LUNAR** județului cu cel mai mare procent de pionieri și școlari abonați la revistă **O BICICLETĂ**. Cîștigătorul acesteia va fi desemnat prin concurs, de către Consiliul județean respectiv al Organizației pionierilor.

FIECARE CITITOR ARE DECI POSIBILITATEA DE A CÎȘTIGA O BICICLETĂ!

V-AȚI REÎNNOIT ABONAMENTUL LA «CUTEZĂTORII»?

Un abonament pe 3 luni, 13 lei
Un abonament pe 6 luni, 26 lei
Un abonament pe un an, 52 lei

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile **PTTR**, prin factorii poștali și difuzorii de presă.

POVESTEA UNUI MARE EROU AL DREPTĂȚII ȘI LIBERTĂȚII

GHEORGHE DOJA

de **DUMITRU ALMAȘ**

Pentru că în anul acesta, 1970, s-a împlinit o jumătate de mileniu de la nașterea lui Gheorghe Doja, vreau să vă povestesc cîte ceva despre faptele lui. Măcar că a trecut atîta amar de vreme, amintirea lui e mereu proaspătă și vie, în mintea poporului. De ce? Pentru că el, Doja, a condus războiul țărănesc în 1514. L-a condus și în desfășurarea lui s-a jertfit pentru dreptatea și libertatea celor mulți.

Ridicat dintre țăranii secui din Transilvania, încă de tînăr Gheorghe Doja s-a dovedit om vrednic, viteaz, bun organizator și suflet apropiat de inima poporului. În 1501 și 1502, cînd avea deci treizeci și unu, treizeci și doi de ani, a mers în război cu turcii. A săvîrșit isprăvi vrednice de laudă, și-a dobîndit o faimă așa de mare încît regele Ungariei, conducătorul armatei ce lupta împotriva otomanilor, l-a înnobilat. Dar Doja n-a uitat, nicicînd, că-și trăgea obîrșia din țărănime. Ura nobilimea, pentru că se purta fără milă, lacomă și tirană cu cei de jos.

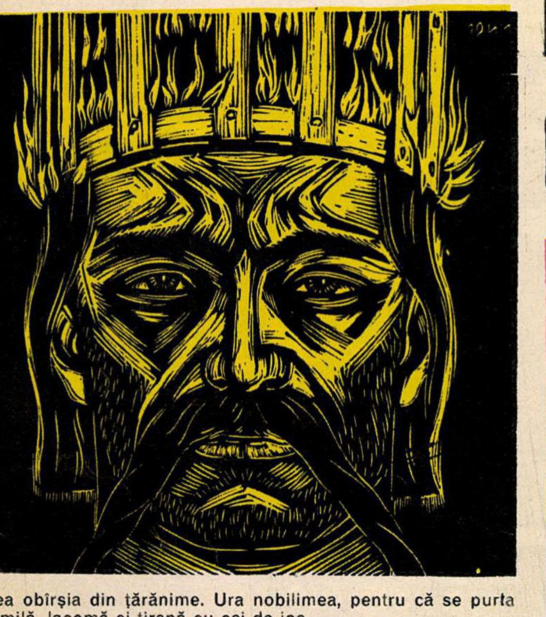
DOJA – Gravură de GY. SZABÓ BÉLA

Ci iată că, peste vreo doisprezece ani, în 1514, papa și o seamă de regi ai Europei au plănuit o mare cruciadă împotriva otomanilor. S-a dat sfoară în toate țările să se adune luptătorii în tabăra de la Buda. Țăranii care veneau la cruciadă erau iertați de iobăgie. S-au adunat atunci zeci și zeci de mii de luptători: români, maghiari, secui, sîrbi, slovaci. Biserica l-a numit pe Doja comandant al acestei mari armate, cu gînd să înfrunte armia otomană și s-o frîngă, eliberînd toate popoarele din Peninsula Balcanică de asuprirea sultanului. Dar cînd au văzut că majoritatea țăranilor părăsesc moșiile și pleacă la luptă, nobilii au încercat să-i oprească, supunîndu-le familiile la grele asupriri.

Auzind poporul deasemenea lipsă de omenie foarte s-a mîniat «Nobilii ne batjocoresc și ne schingiuiesc familiile. Ce fel de dreptate-i asta, spuneau țăranii. Nobilii, toți nobilii nu-s decît niște mișei și niște trădători».

Și, ca un singur om, toți au întors armele împotriva asupritorilor din vatra țării. Cruciada s-a transformat într-o armată revoluționară. În fruntea ei, Gheorghe Doja. «În sfîrșit, s-a ivit prilejul, spunea el țăranilor, să scuturați tirania nedreaptă a nobilimii, să aveți numai curaj să folosiți acest prilej ».

După cuvîntul lui Doja, români și maghiari, sîrbi și secui, cu felurite ocupații, truditori ai brazdei și lucrători în mine, păstori și meseriași, au pornit să nimicească «nobilimea blestemată și necredincioasă».

În întreaga Transilvanie poporul s-a răsculat.

Atunci voievodul Transilvaniei, Ioan Zapolya,a pornit cu armatele sale împotriva răsculaților.S-a încins și s-a desfășurat un adevărat război țărănesc, în care Doja a dovedit calități de mare comandant și de foarte îndrăzneț luptător fiind sufletul, inima și gîndul poporului răsculat. Îngrijorate,oștile nobilimii s-au adunat în cetatea Timișoarei. S-au întărit cu metereze, cu tunuri și puști. Se pregăteau, de asemenea, să sară în spatele răsculatilor. Neînfricat cum era, Doja a hotărît să asedieze Timișoara, cu toate că n-avea nici tunuri, nici alte arme. Ai lui s-au bătut ca leii. Dar tocmai cînd cetatea era gata să capituleze, a sosit armata lui Zapolya, împrejmuind pe ostașii lui Doja.

Loviți din față și din spate, răsculații au luptat cu o vitejie și cu un eroism mai mult decît omenesc. Jumătate au pierit pe cîmpul

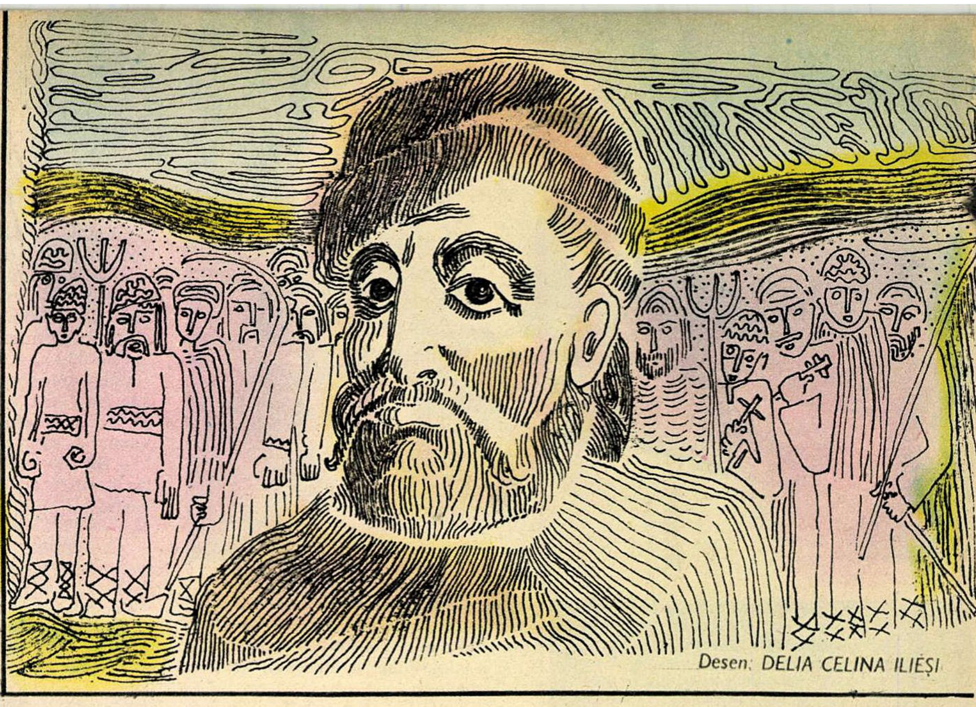
Desen: DELIA CELINA ILIEȘI

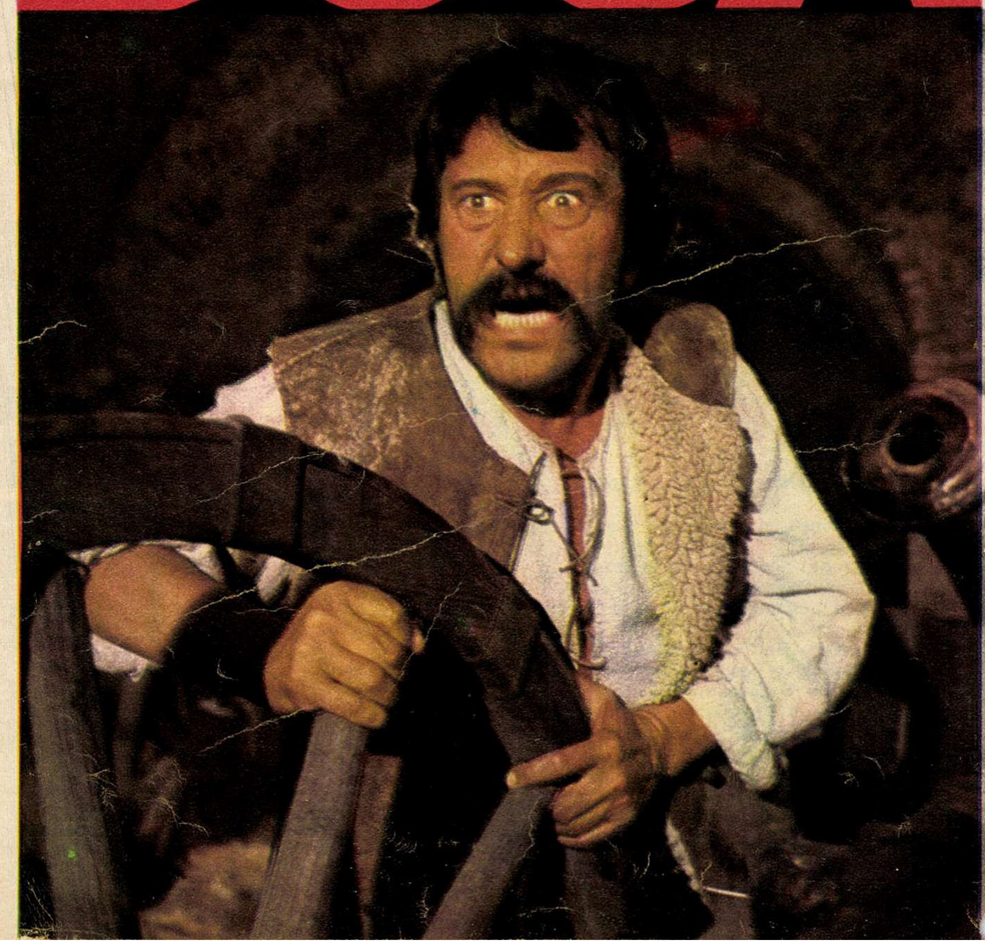

Fotografiile reprezintă secvențe din filmul «Sentința», coproducție româno-maghiară-slovacă, dedicată memoriei lui Gheorghe Doja.

de luptă. Doja a căzut prizonier.

Și, o dată cu căderea lui s-a sfîrșit, de fapt, și războiul țărănesc din 1514. Pe Doja l-au supus la cumplite cazne. L-au așezat pe-un tron de fier înroșit în foc; i-au pus pe cap coroană tot de fier și tot încinsă în jar; i-au sfîșiat carnea cu cleștele fierbinte... Un învățat din acea vreme, Ioan Sommer, scria cu multă indignare: oricine în veac va auzi despre asta, «își va întoarce fața și va fugi cu inima cutremurată de o crimă atît de mare».

În toamna și în iarna acelui an 1514, zeci de mii de țărani au pierit de furia nobilimii. Răscrucile erau încărcate de spînzurători și de oameni trași în țeapă ori arși pe rug. Se spunea că furia nobililor era așa de cumplită încît ar fi exterminat toți țăranii, dacă nu s-ar fi temut că nu mai are cine le munci pămînturile. Dar furia lor dovedea de fapt, frica lor în fața forței poporului!

Acesta a fost Gheorghe Doja: un om care, iubind poporul, s-a luptat eroic pentru dreptatea lui, a vîrît groaza în nobilime și s-a stins ca un viteaz și ca un martir. Avea patruzeci și patru de ani cînd a murit. Desigur c-ar mai fi putut săvîrși încă multe fapte demne de slavă. Dar și cîte a făcut îl rînduiesc printre cei mai de seamă eroi, la chemarea cărora s-au înfrățit în luptă popoarele român și maghiar.

Jungherul de argint

de VASILE MĂNUCEANU

În cortul său simplu, ostășesc, Doja se sfătuia cu fratele său, Grigore, cu Laurențiu Meszaroș și cu alte căpetenii și oameni de credință. Sosiseră vești posomorîte.

— Voievodul Ioan Zapolya a strîns oștire cîtă frunză și iarbă, oftă Laurențiu. Iar noi, pe zi ce trece sîntem tot mai puțini.

— Așa-i, întări cineva. Oamenii au început să se risipească. Pornesc pîlcuri, pîlcuri pe la casele lor.

— N-au vină. De-ale gurii nu se mai află în tabără. Vitele de la jug le-am tăiat de mult, pîtă nu mai este

Gheorghe Doja ridică fruntea ostenită și brăzdată:

— Nici eu nu-i osîndesc. Au venit la oaste de bună voie și nu-i putem ține cu sila. Bucatele-s nestrînse, le-or pieri pruncii de foame... Și-apoi au făgăduit că s-or întoarce îndată ce mîntuie secerișul.

— Numai de n-ar izbi vrăjmașul pînă atunci, mormăi Grigore.

În clipa aceea, de-afară se auzi larmă și unul din cetași, Pavel Onciu, vîrî capul prin deschizătura cortului, cuvîntînd către Doja:

— Niște țărani de la noi, din Merczalău, vor cu orice chip să te vadă.

— Cu dragă inimă îi primesc. Să intre!

Privirea lui Doja poposi înviorată pe fețele celor ce pășeau sfielnici înăuntru și brațele i se deschiseră larg:

— Frate Farcaș! Și tu, Mihaile! Și Filip! Dar brațele îi căzură parcă fără putere și chipul i se umbri iarăși. Ce necaz vă aduce?

— Nu necazul, ci bucuria, grăi liniștit cel numit Farcaș. Bucuria de a ști apropiată împlinirea nădejdilor. Și fiindcă spre împlinirea aceasta tu ne călăuzești, ți-am adus un dar, după puterile noastre. Iată-l. Un jungher cu mînerul de argint, cum se cuvine unei căpetenii. L-a făurit un meșter bătrîn, cu mare iscusință. Argintul l-am adunat fir cu fir de la toți oamenii. E sfințit cu sudoarea noastră și cu iubirea noastră. Primește-l, Gheorghe Doja.

În ochii celorlalți se citea aceeași stăruință, aceeași dragoste, aceeași încredere fără hotar. Barba prea timpuriu încărunțită a lui Doja tremură abia văzut:

— Vă mulțumesc din suflet, frații mei. Nici nu știți voi ce mîngîiere și îmbărbătare îmi aduceți în ceasul de cumpănă. O, cîte gînduri și cîte veacuri sălășluiesc în fărîma asta de argint și de criță...

Ca un ecou prelung al vorbelor sale, sună undeva glas de tulnice. Glas de primejdie. Un oștean bătrîn se năpusti în cort:

— Oaste mare de călăreți se apropie dinspre miazănoapte!

Ieșiră în grabă. Doja scrută îndelung zarea.

— Oastea lui Zapolya, scrîșni Laurențiu.

— A cui va fi fiind, trebuie s-o înfruntăm.

Ochiul lui Doja scormonea fără încetare norul acela amenințător:

— De-o fi să pierim, vom pieri, dar îndărăt n-avem să dăm din fața vrăjmașului.

— Niciodată, adăugară ceilalți cu liniște.

(CONTINUARE ÎN PAG. 15)

PE VECHILE PLAIURI

de GH. TOMOZEI

Cu pasul rar, cu ochii adînciți,
În liniștea stăpînă pe poiene,
Străbat în asfințitul sîngeriu
Îndepărtate plaiuri bănățene.

Zvîcnește-n tîmpla mea chemarea surdă,
Un gînd în suflet a-nceput să fiarbă,
Foșnește codrul de mesteceni tineri
Și soarele își pleacă fruntea-n iarbă.

Rămîn aici. Pe plaiurile-aceste,
A ars odată Doja răzvrătitul.
Pămîntu-nsîngerat atunci a fost
Ca rana ce-și deschide răsăritul.

Și dă în mine sîngele în clocot,
În ochii mei s-aprinde-o vîlvătaie
Mai aprigă decît a fost aceea
Ce-i arse trupu-n aspra ei văpaie.

Aici e Doja, nu-n tăceri albastre!
Nu-și doarme somnul sub lumina serii
Și glasul lui nu-i freamăt de mesteceni,
Ci-asemeni e ivirii primăverii.

Din flacăra care l-a ars pe Doja
Conace-au ars și nourii minciunii,
Scînteia-ncinse focul răzvrătirii
În holdele ca aurirea lunii...

Și crunt a fost, și grea ne fuse truda
Să răsturnăm povara rînduirii
Ce l-a aprins în flacără pe Doja
În noaptea fără stele-a asupririi.

Și cînd pornesc în liniști să cutreier
În pacea stăpînind peste poiene,
Pe Doja răzvrătitul eu îl știu
În depărtate plaiuri bănățene...

Îl văd pe Doja prin scîntei și flăcări
Și-mi suie-n piept scînteile acele,
Cum au urcat în steaua-npurpurată,
În stema înflorită-a țării mele...

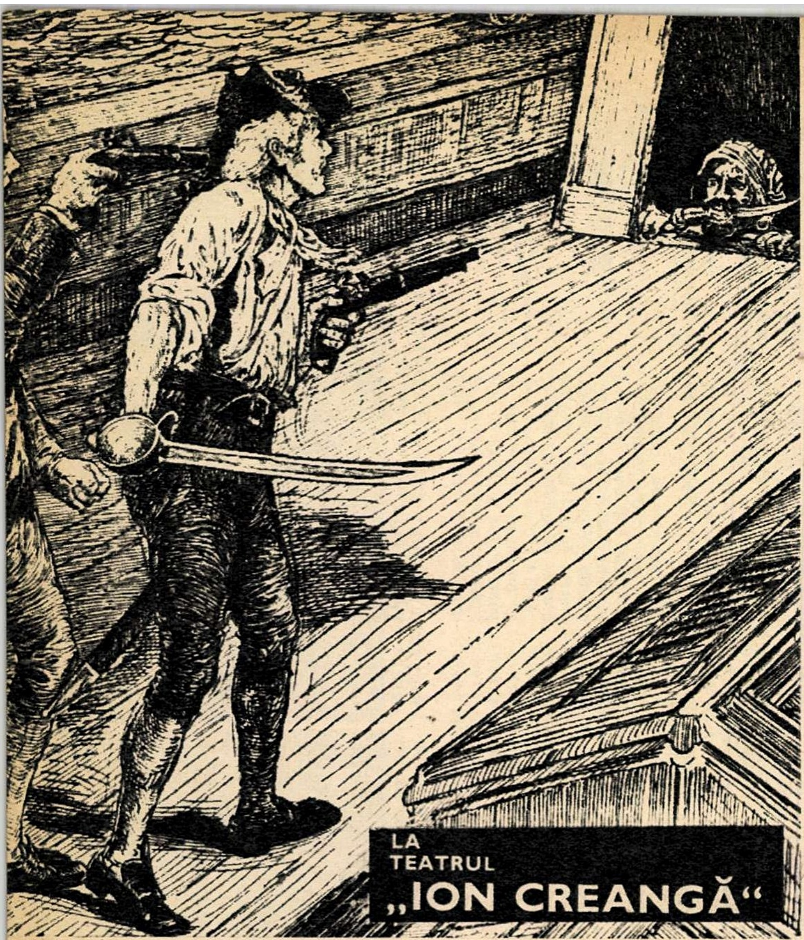

LA TEATRUL „ION CREANGĂ"

COMOARA din Insula Piraţilor

Povestind despre felul în care a scris romanul «Comoara din Insula Piraţilor», autorul ei, Robert Louis Stevenson mărturisea că totul a pornit de la o hartă. Într-o zi s-a apucat să deseneze contururile unei insule, şi, încîntat de rezultatul muncii sale, admirînd forma şi culorile hărţii, a hotărît s-o numească Insula Comorii. În timp ce o privea, i s-a părut dintr-o dată că peticul de hîrtie prinde viaţă, că pe insula lui au apărut oameni şi că acolo au loc nişte extraordinare întîmplări în vederea găsirii unei comori. Pe filele care se aflau alături a început să se nască astfel o povestire în miezul căruia se afla micul Jim Hawkins, pornit să caute o comoară ascunsă de un oarecare căpitan Kidd într-o insulă pierdută în largul mării. Istorisind despre Insula Comorii, Stevenson dorea de fapt să stea de vorbă cu tinerii săi cititori despre prietenie, generozitate, cutezanţă.

Nu putem decît să salutăm ideea Teatrului «Ion Creangă» din Capitală de a pune în scenă cunoscutul roman al lui Stevenson (dramatizare: Marius Oniceanu) creînd un spectacol care încîntă deopotrivă pe spectatorii tineri ca şi pe cei vîrstnici. Grigore Gonţa în rolul lui Jim Hawkins cucereşte prin dezinvoltura şi umorul cu care dialoghează cu sala. El alcătuieşte împreună cu cei doi prieteni ai săi, interpretaţi de Alexandrina Halic, cunoscută pentru talentul şi dragostea cu care slujeşte teatrul pentru copii, şi Gabriela Vlad, un trio plin de farmec, care trece rampa. Încercările piraţilor de a pune mîna pe comoară, dejucarea intenţiilor lor prilejuiesc momente din cele mai palpitante. Muzica adaugă o notă în plus, dînd ritm desfăşurării spectacolului. I-am reproşa totuşi acestuia unele lungimi care ar putea fi înlăturate cu uşurinţă. Măcar şi pentru simplul fapt ca, după spectacolele de dimineaţă, copiii să poată ajunge la timp la şcoală.

În orice caz, întîlnirea cu personajele lui Stevenson oferită de Teatrul «Ion Creangă» este un prilej de bucurie pentru tinerii spectatori.

B. CARAGIALE

Prea tîrziu... Jim se află în mîinile piraţilor. Dar...

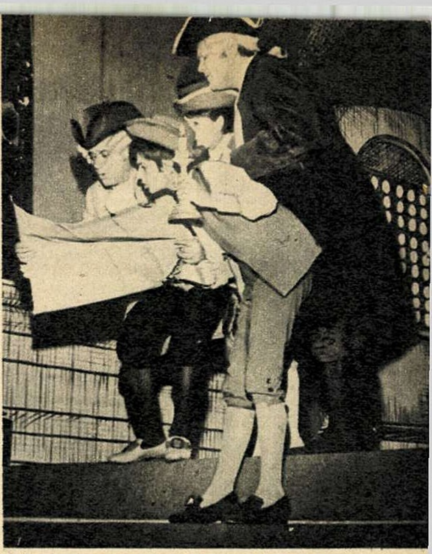

În sfîrşit, în faţa hărţii! Va fi dezlegat misterul ei?

Nici o injecţie nu mai poate veni în ajutorul lui Billy Bones.

Jim şi cei doi prieteni stau la sfat pe puntea vasului.

Revelionul RACHETEI

VA AVEA LOC LA PALATUL PIONIERILOR

- MINITEHNICUS ARE DE REZOLVAT O PROBLEMĂ: CUM POT SĂ IA PARTE 100.000 DE COPII LA ACELAŞI REVELION?
- MINITEHNICUS A GĂSIT RĂSPUNSUL.
- PRINTR-O NEMAIVĂZUTĂ COMPETIŢIE CARE VA AVEA LOC CU PRILEJUL REVELIONULUI „RACHETEI"!
- NU PIERDEŢI OCAZIA DE A LUA PARTE LA REVELIONUL „RACHETEI"!

AMĂNUNTE ÎN REVISTA: „RACHETA CUTEZĂTORILOR"

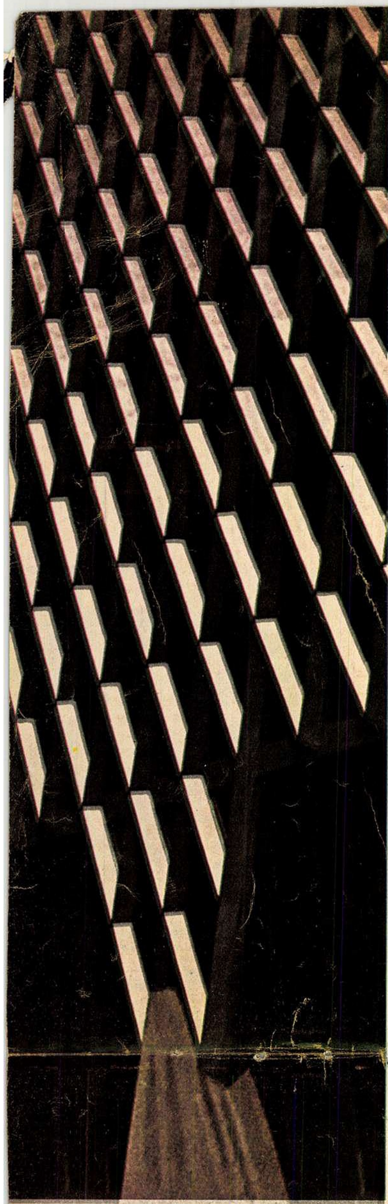

arhitectura în mileniul 3

În anul 2006 planeta noastră — mai bine-zis a voastră, dragi cutezători — va fi locuită de 7 miliarde de oameni. De două ori mai mulţi decît acum, în 1970. Cu alte cuvinte, de două ori mai multă hrană, îmbrăcăminte și construcţii, precum și de multe ori mai multă știinţă, pentru a putea produce bunurile necesare omenirii viitoare în deceniile ce ne-au mai rămas pînă la începutul mileniului 3.

Printre detașamentele active ale celor șapte miliarde de locuitori ai Pămîntului, care vor vedea zorile mileniului al treilea, se va situa generaţia ce se află acum pe băncile școlilor.

Înzestrată cu înalt potenţial știinţific și cu echipament tehnic rapid și eficient, această generaţie va avea misiunea de a pune temeliile unei ere «astro-terestre».

«A pune temeliile» nu este o simplă metaforă, ci formularea exactă a uneia din cele mai grele și mai complexe sarcini ce va reveni oamenilor de mîine. Pentru a produce imensele cantităţi de bunuri de consum pe care le va solicita o populaţie foarte numeroasă și dornică de un nivel de viaţă superior, «tehnocreatorii» din anul 2000 vor trebui să consacre o parte mare din activitatea lor construcţiilor generale.

Numim astfel construcţiile mileniului al treilea deoarece deosebirile pe care le facem noi acum între noţiunile de «locuinţă personală»pe deoparte, și «imobile publice», uzine și artere de comunicaţie, pe de altă parte, nu vor mai fi aceleași. Nu vor mai fi atît de mari, pe cît sînt azi, nici deosebirile dintre sate și orașe.

De toate aspectele arhitecturii din mileniul următor se vor ocupa multe categorii profesionale, din domenii aparent neimplicate în problema construcţiilor imobiliare, cum ar fi psihosociologia, ecologia, ergonomia, igiena socială. Deasupra tuturora, organizînd în mod creator ideile ce i se vor propune, se va afla una din cele mai frumoase, mai utile și mai vechi discipline ale minţii omenești, **ARHITECTURA.**

Din totdeauna, arhitecţii-constructori au ţinut seama de cîteva reguli care rămîn valabile și pentru al treilea mileniu. În primul rînd, locuinţele omenești trebuie să fie **în armonie cu natura înconjurătoare, cu clima locului, cu felul de muncă al oamenilor, cu legăturile lor sociale imediate** precum și cu ansamblurile mai largi, satul, orașul, regiunea, ţara în care se află.

În acest spirit au lucrat «ziditorii» sumerieni, cu zece mii de ani înaintea noastră, constructorii chinezi, indieni, cu 7–8 mii de ani înainte, apoi constructorii egipteni și, mai aproape de noi, acum trei-patru mii de ani, constructorii greci, de la care ne vine și numirea de «arkhi-tekton», adică «meșter-constructor».

O fază cu adevărat nouă în istoria construcţiilor de locuinţe și de edificii publice începea abia de la jumătatea secolului al XIX-lea, deci cu numai trei-patru generaţii în urma noastră. În anul 1848, un grădinar francez, anume Joseph Monnier, din orașul Boulognesur-mer, vrînd să facă niște împrejmuiri mai solide pentru straturile sale de flori, a turnat ciment în niște tipare de scîndură în care aruncase sîrme de fier vechi. Așa s-a născut «betonul armat», cu ajutorul căruia au devenit realizabile construcţiile înalte, blocurile industriale și de locuinţe sprijinite pe stîlpi subţiri,dar cu mare forţă de susţinere. Au apărut apoi alte materiale de construcţie, derivate și combinate din ciment, din beton cu felurite armături, din lemn tocat și aglomerat, din hîrtie întărită, impermeabilă și ignifugă (utilizată de constructorii japonezi) — dar, mai cu seamă, în ultimele trei-patru decenii, materialele din mase plastice macromoleculare, oţelurile speciale și aluminiul, în aliaj cu diferite alte metale, în special cu arama, magneziul și manganul, din care a rezultat «duraluminiul», metalul erei actuale de construcţii terestrospaţiale.

Avînd la îndemînă materiale și mijloace tehnice superioare celor actuale, echipele de «arhitecţi-ingineri-constructori» – (se va lucra numai colectiv, pentru a se cuprinde toate disciplinele «imbricate» în construcţii) vor trece, probabil încă din anul 1980, la proiectarea seriilor de clădiri cu care vor serba revelionul mileniului 3.

Oare cum vor arăta ele? Să ne amintim că omenirea a început prin a locui în caverne, s-a adăpostit, apoi, în locuinţe lacustre (construite pe stîlpi înfipţi în mîlul lacurilor, pentru a fi departe de atacul marilor carnivore); au trecut mii de ani și au apărut clădirile durabile, pe temeliile cărora a început să se înalţe civilizaţia noastră avînd ca punct de reper zidurile Eladei, ale lumii romane, și, poate mai presus decît toate, ale Renașterii italiene (secolele 14–15 e.n.). În secolul 20, creșterea rapidă a densităţii demografice, adică a numărului de locuitori precum și expansiunea industrială au obligat pe constructori să recurgă la construcţiile pe verticală.

În mileniul al treilea, probabil chiar din primul lui secol, arhitectura va începe să opereze în alte spaţii decît pe suprafaţa Terrei. Se va construi, pentru miliardele de oameni ai viitorului, nu numai **la verticală,** pe sol,ci și **orizontal,** sub sol. Apoi se va construi pe apă, (construcţii pe piloni) și subapă, (construcţii pneumatizate, cu atmosferă artificială).

În sfîrșit — și nu prea tîrziu — se va construi «extraplanetar»: pe uriașe platforme circumterestre, pe staţii circumlunare, pe staţii orbitale capabile să evolueze la distanţe astronomice de Terra, pe alte corpuri cerești, începînd, probabil, (dar nu absolut sigur) cu vecina noastră Luna, dacă nu vor fi condiţii mai bune de construit și de locuit pe vecinul nostru, Marte.

În majoritatea locurilor pe care se vor deschide șantierele mileniului 3, mediile înconjurătoare vor fi «ostile vieţii». Pînă acum omul nu poate trăi decît în atmosfera temperată,care este un mediu prielnic vieţii. Adîncimile subterane, mediul subacvatic și spaţiul cosmic sînt «medii ostile». Pentru ca oamenii să poată lucra și... domicilia în astfel de medii, «arkhi-tekton»-ii viitorului vor fi obligaţi să creeze «mutaţii»,adică tipuri de construcţii cu desăvîrșire noi.

Multe materiale de construcţie tradiţionale vor fi abandonate. Arhitecţii mileniului 3 vor lucra, de multe ori, în stare de imponderabilitate, sau cu un coeficient redus de gravitaţie, ceea ce înseamnă cu desăvîrșire altceva decît a construi pe cumintele nostru Pămînt. Vor beneficia de «sudura în vid» și de materialele de construcţie «suple», elastice. Odăile unui imobil al viitorului vor fi strînse într-un «conteiner» și «extinse» imediat unde va fi nevoie de ele. Să nu se creadă că de la începutul mileniului spaţiul terestru va deveni neîncăpător pentru construcţii. Dimpotrivă, spaţiul va fi suficient, dar problema este — în ce mod va fi organizat acest spaţiu de către gîndirea arhitectonică a viitorului. Casele mileniului 3, fie că se vor afla în perimetrele unor «megalopolis» sau «gigametropole», fie că se vor suspenda în construcţii verticale, arborescente, trebuie să ţină seama de **confortul** și **liniștea** omului modern, de **randamentul lui optimal,** de **recreaţia și satisfacţia lui artistică.**

Adăugăm că în economia mileniului 3, oamenii se vor deplasa, în orice caz repede. S-ar putea ca peste cel mult o sută de ani, automobilele care ne preocupă astăzi atît de mult, să rămînă doar amintiri, la muzeu. În locul lor vom avea avioane care vor decola numai vertical și vor înainta cu viteze supersonice.

În dezvoltarea civilizaţiei umane s-a căutat, mereu, formula cea mai bună pentru a exprima relaţia «locuinţă- circulaţie - muncă- recreaţie». Marele filozof grec Platon credea că armonia între acești 4 factori necesari vieţii omenești organizate se poate obţine în orașe de cîte 5 000 de locuitori. Realitatea istorică a demonstrat însă că oamenii au tendinţa de a se aduna în orașe mult mai mari, de 50 – 60 000 de locuitori, care îmbină satisfăcător posibilităţile lor de producţie și de aprovizionare.

Francezul Le Corbusier, supranumit «arhitectul secolului 20» credea că orașele se pot extinde pînă la 2–3 milioane de oameni, dacă în edificarea lor se ţine seamă de aer, lumină și verdeaţă.

Mergînd mai departe, arhitectul american Yona Friedman și-a imaginat «arhitectura mobilă», în care locuinţele și uzinele construite pe piloni înalţi și, în unele cazuri, chiar pe roţi, ar lăsa liber spaţiul de sub ele, pentru a se conserva vegetaţia și a se înlesni trasarea căilor de comunicaţie.

În general, arhitecţii-urbaniști sînt de părere că orașele viitorului vor fi **«spaţiale»** (adică edificate pe mai multe nivele, la sol, în aer, sub apă), **«mobile»** cu alte cuvinte sectoare mari din ele vor putea fi deplasate, în fine vor fi **«perisabile»,** (adică anumite fragmente ale lor, devenite inutile sau depășite de condiţiile tehnice, vor putea fi distruse și înlocuite rapid.

În «megalopolis» (orașe de 50–100 de milioane de locuitori formate din numeroase «centre» mai mici) edificiile suprapuse vor comunica prin trotuare rulante, prin ascensoare și cabine cu deplasarea combinată, pe paliere orizontale, pe planuri înclinate și pe verticale. Insonorizate, climatizate, cu toate serviciile sanitare necesare, locuinţele vor trebui să realizeze formula habitatului perfect pentru «cutezătorii» din mileniul al III-lea.

MIRCEA
GRIGORESCU

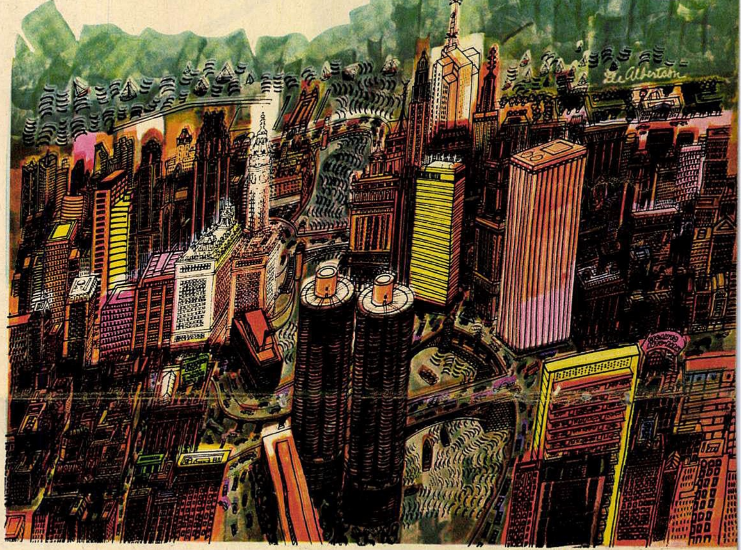

PROIECTUL UNUI ORAȘ AL MILENIULUI TREI.

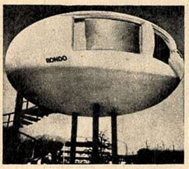

O CLĂDIRE CARE SE AFLA DEOCAMDATĂ ÎN MACHETĂ,VA FI CONSTRUITĂ DIN MATERIALE PLASTICE. IMAGINEA DE SUS REPREZINTĂ UN DETALIU AL ORIGINALULUI PROIECT.

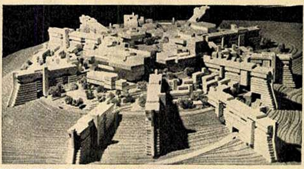

UNIVERSITATEA PAHLAVI DIN SHIRAZ VA FI LA ÎNCEPUTUL MILENIULUI 3 UNUL DINTRE CELE MAI MARI EDIFICII ALE IRANULUI.

ACESTE CONSTRUCŢII VOR FI RIDICATE LA CHICAGO.

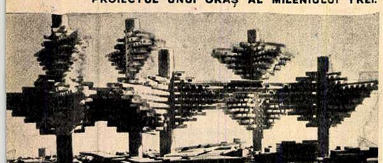

UN ORAȘ SPAŢIAL INSPIRAT DE FORMA ARBORILOR.

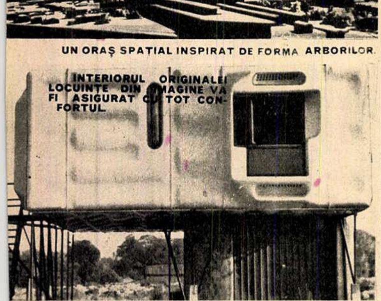

INTERIORUL ORIGINALEI LOCUINŢE DIN IMAGINE VA FI ASIGURAT CU TOT CONFORTUL.

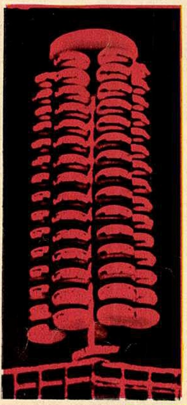

CLĂDIREA DIN IMAGINE NU REPREZINTĂ UN PROIECT PENTRU VIITOR. EA A FOST RECENT CONSTRUITĂ LA MOSCOVA DE CĂTRE C.A.E.R.

ANSAMBLUL DIN FOTOGRAFIE SE ÎNTINDE PE O SUPRAFAŢĂ DE 90 DE HA.

ARHITECŢII AU ŢINUT SEAMA DE TERENUL ACCIDENTAT ȘI AU AȘEZAT ETAJELE CLĂDIRII ÎN TREPTE.

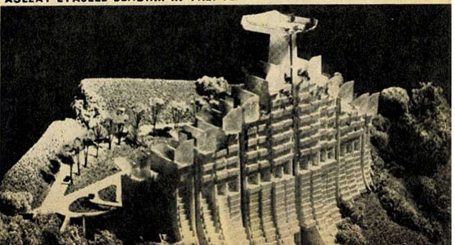

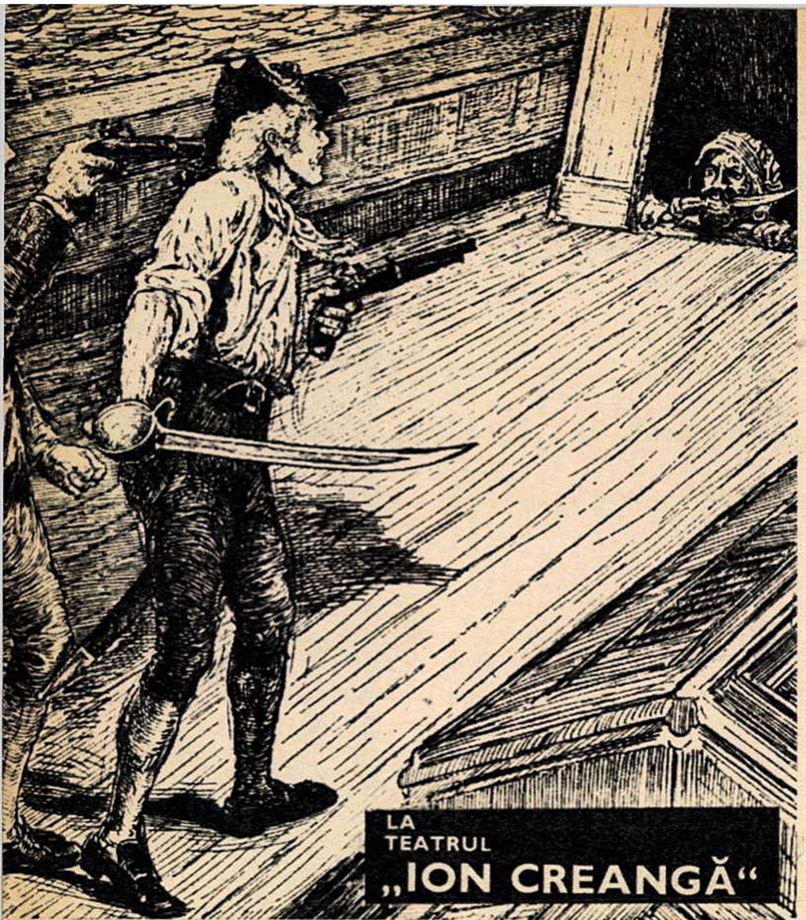

Prea tîrziu... Jim se află în mîinile piraților. Dar...

În sfîrșit, în fața hărții! Va fi dezlegat misterul ei?

LA
TEATRUL
„ION CREANGĂ“

COMOARA

din Insula Piraților

Povestind despre felul în care a scris romanul «Comoara din Insula Piraților», autorul ei, Robert Louis Stevenson mărturisea că totul a pornit de la o hartă. Într-o zi s-a apucat să deseneze contururile unei insule, și, încîntat de rezultatul muncii sale, admirînd forma și culorile hărții, a hotărît s-o numească Insula Comorii. În timp ce o privea, i s-a părut dintr-o dată că peticul de hîrtie prinde viață, că pe insula lui au apărut oameni și că acolo au loc niște extraordinare întîmplări în vederea găsirii unei comori. Pe filele care se aflau alături a început să se nască astfel o povestire în miezul căruia se afla micul Jim Hawkins, pornit să caute o comoară ascunsă de un oarecare căpitan Kidd într-o insulă pierdută în largul mării. Istorisind despre Insula Comorii, Stevenson dorea de fapt să stea de vorbă cu tinerii săi cititori despre prietenie, generozitate, cutezanță.

Nu putem decît să salutăm ideea Teatrului «Ion Creangă» din Capitală de a pune în scenă cunoscutul roman al lui Stevenson (dramatizare: Marius Oniceanu) creînd un spectacol care încîntă deopotrivă pe spectatorii tineri ca și pe cei vîrstnici. Grigore Gonța în rolul lui Jim Hawkins cucerește prin dezinvoltura și umorul cu care dialoghează cu sala. El alcătuiește împreună cu cei doi prieteni ai săi, interpretați de Alexandrina Halic, cunoscută pentru talentul și dragostea cu care slujește teatrul pentru copii, și Gabriela Vlad, un trio plin de farmec, care trece rampa. Încercările piraților de a pune mîna pe comoară, dejucarea intențiilor lor prilejuiesc momente din cele mai palpitante. Muzica adaugă o notă în plus, dînd ritm desfășurării spectacolului. I-am reproșa totuși acestuia unele lungimi care ar putea fi înlăturate cu ușurință. Măcar și pentru simplul fapt ca, după spectacolele de dimineață, copiii să poată ajunge la timp la școală.

În orice caz, întîlnirea cu personajele lui Stevenson oferită de Teatrul «Ion Creangă» este un prilej de bucurie pentru tinerii spectatori.

B. CARAGIALE

Nici o injecție nu mai poate veni în ajutorul lui Billy Bones.

Jim și cei doi prieteni stau la sfat pe puntea vasului.

Revelionul
RACHETEI
VA AVEA LOC LA PALATUL PIONIERILOR
• MINITEHNICUS ARE DE REZOLVAT O PROBLEMĂ: CUM POT SĂ IA PARTE 100.000 DE COPII LA ACELAȘI REVELION?
• MINITEHNICUS A GĂSIT RĂSPUNSUL:
• PRINTR-O NEMAIVĂZUTĂ COMPETIȚIE CARE
VA AVEA LOC CU PRILEJUL REVELIONULUI „RACHETEI”!
• NU PIERDEȚI OCAZIA DE A LUA PARTE LA REVELIONUL „RACHETEI”!
AMĂNUNTE ÎN REVISTA: „RACHETA CUTEZĂTORILOR”

Fotografiile reprezintă secvențe din filmul «Sentința», coproducție româno-maghiară-slovacă, dedicată memoriei lui Gheorghe Doja.

Jungherul de argint

de VASILE MĂNUCEANU

În cortul său simplu, ostășesc, Doja se sfătuia cu fratele său, Grigore, cu Laurențiu Meszaroș și cu alte căpetenii și oameni de credință. Sosiseră vești posomorîte.

— Voievodul Ioan Zapolya a strîns oștire cîtă frunză și iarbă, oftă Laurențiu. Iar noi, pe zi ce trece sîntem tot mai puțini.

— Așa-i, întări cineva. Oamenii au început să se risipească. Pornesc pîlcuri, pîlcuri pe la casele lor.

— N-au vină. De-ale gurii nu se mai află în tabără. Vitele de la jug le-am tăiat de mult, pită nu mai este

Gheorghe Doja ridică fruntea ostenită și brăzdată:

— Nici eu nu-i osîndesc. Au venit la oaste de bună voie și nu-i putem ține cu sila. Bucatele-s nestrînse, le-or pieri pruncii de foame... Și-apoi au făgăduit că s-or întoarce îndată ce mîntuie secerișul.

— Numai de n-ar izbi vrăjmașul pînă atunci, mormăi Grigore.

În clipa aceea, de-afară se auzi larmă și unul din cetași, Pavel Onciu, vîrî capul prin deschizătura cortului, cuvîntînd către Doja:

— Niște țărani de la noi, din Merczalău, vor cu orice chip să te vadă.

— Cu dragă inimă îi primesc. Să intre!

Privirea lui Doja poposi înviorată pe fețele celor ce pășeau sfielnici înăuntru și brațele i se deschiseră larg:

— Frate Farcaș! Și tu, Mihaile! Și Filip! Dar brațele îi căzură parcă fără putere și chipul i se umbri iarăși. Ce necaz vă aduce?

— Nu necazul, ci bucuria, grăi liniștit cel numit Farcaș. Bucuria de a ști apropiată împlinirea nădejdilor. Și fiindcă spre împlinirea aceasta tu ne călăuzești, ți-am adus un dar, după puterile noastre. Iată-l. Un jungher cu mînerul de argint, cum se cuvine unei căpetenii. L-a făurit un meșter bătrîn, cu mare iscusință. Argintul l-am adunat fir cu fir de la toți oamenii. E sfințit cu sudoarea noastră și cu iubirea noastră. Primește-l, Gheorghe Doja.

În ochii celorlalți se citea aceeași stăruință, aceeași dragoste, aceeași încredere fără hotar. Barba prea timpuriu încărunțită a lui Doja tremură abia văzut:

— Vă mulțumesc din suflet, frații mei. Nici nu știți voi ce mîngîiere și îmbărbătare îmi aduceți în ceasul de cumpănă. O, cîte gînduri și cîte veacuri sălășluiesc în fărîma asta de argint și de criță...

Ca un ecou prelung al vorbelor sale, sună undeva glas de tulnice. Glas de primejdie. Un oștean bătrîn se năpusti în cort:

— Oaste mare de călăreți se apropie dinspre miazănoapte!

Ieșiră în grabă. Doja scrută îndelung zarea.

— Oastea lui Zapolya, scrîșni Laurențiu.

— A cui va fi fiind, trebuie s-o înfruntăm.

Ochiul lui Doja scormonea fără încetare norul acela amenințător:

— De-o fi să pierim, vom pieri, dar îndărăt n-avem să dăm din fața vrăjmașului.

— Niciodată, adăugară ceilalți cu liniște.

(CONTINUARE ÎN PAG. 15)

de luptă. Doja a căzut prizonier.

Și, o dată cu căderea lui s-a sfîrșit, de fapt, și războiul țărănesc din 1514. Pe Doja l-au supus la cumplite cazne. L-au așezat pe-un tron de fier înroșit în foc; i-au pus pe cap coroană tot de fier și tot încinsă în jar; i-au sfîșiat carnea cu cleștele fierbinte... Un învățat din acea vreme, Ioan Sommer, scria cu multă indignare: oricine în veac va auzi despre asta, «își va întoarce fața și va fugi cu inima cutremurată de o crimă atît de mare».

În toamna și în iarna acelui an 1514, zeci de mii de țărani au pierit de furia nobilimii. Răscrucile erau încărcate de spînzurători și de oameni trași în țeapă ori arși pe rug. Se spunea că furia nobililor era așa de cumplită încît ar fi exterminat toți țăranii, dacă nu s-ar fi temut că nu mai are cine le munci pămînturile. Dar furia lor dovedea de fapt, frica lor în fața forței poporului!

Acesta a fost Gheorghe Doja: un om care, iubind poporul, s-a luptat eroic pentru dreptatea lui, a vîrît groaza în nobilime și s-a stins ca un viteaz și ca un martir. Avea patruzeci și patru de ani cînd a murit. Desigur c-ar mai fi putut săvîrși încă multe fapte demne de slavă. Dar și cîte a făcut îl rînduiesc printre cei mai de seamă eroi, la chemarea cărora s-au înfrățit în luptă popoarele român și maghiar.

PE VECHILE PLAIURI

de GH. TOMOZEI

Cu pasul rar, cu ochii adînciți,
În liniștea stăpînă pe poiene,
Străbat în asfințitul sîngeriu
Îndepărtate plaiuri bănățene.

Zvîcnește-n tîmpla mea chemarea surdă,
Un gînd în suflet a-nceput să fiarbă,
Foșnește codrul de mesteceni tineri
Și soarele își pleacă fruntea-n iarbă.

Rămîn aici. Pe plaiurile-aceste,
A ars odată Doja răzvrătitul.
Pămîntu-nsîngerat atunci a fost
Ca rana ce-și deschide răsăritul.

Și dă în mine sîngele în clocot,
În ochii mei s-aprinde-o vîlvătaie
Mai aprigă decît a fost aceea
Ce-i arse trupu-n aspra ei văpaie.

Aici e Doja, nu-n tăceri albastre!
Nu-și doarme somnul sub lumina serii
Și glasul lui nu-i freamăt de mesteceni,
Ci-asemeni e ivirii primăverii.

Din flacăra care l-a ars pe Doja
Conace-au ars și nourii minciunii,
Scînteia-ncinse focul răzvrătirii
În holdele ca aurirea lunii...

Și crunt a fost, și grea ne fuse truda
Să răsturnăm povara rînduirii
Ce l-a aprins în flacără pe Doja
În noaptea fără stele-a asupririi.

Și cînd pornesc în liniști să cutreier
În pacea stăpînind peste poiene,
Pe Doja răzvrătitul eu îl știu
În depărtate plaiuri bănățene...

Îl văd pe Doja prin scîntei și flăcări
Și-mi suie-n piept scînteile acele,
Cum au urcat în steaua-npurpurată,
În stema înflorită-a țării mele...

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Să mergi la școală, să stai seara în fața televizorului, să citești o carte sau să mergi la un spectacol, sînt preocupări care fac parte din viața noastră zilnică și ni se par obișnuite. Nu toți copiii Pămîntului se bucură însă de toate acestea. Din cei un miliard de copii care trăiesc astăzi pe planeta noastră mulți nu știu să citească și foarte mulți se zbat alături de părinții lor pentru a-și asigura hrana zilnică.

Pentru a-i feri de boli, subnutriție și analfabetism, Organizația Națiunilor Unite vine în sprijinul lor, acordînd asistență medicală. hrană și alte ajutoare. Imaginile care le veți urmări în pagina de față ne-au fost puse la dispoziție de **UNICEF** (Fondul Națiunilor Unite pentru Copii).

În Africa există numeroase regiuni cu sol sărac și climat cald și uscat. Pentru ca pămîntul să rodească cît de cît, africanul trebuie să-l lucreze din greu cu întreaga sa familie (foto 1).

Încă de pe băncile școlii copiii din Paraguay învață să smulgă roadele unui pămînt lipsit de dărnicie (foto 2). Copiii nu trebuie să mai cunoască nici boala, nici foamea (foto 3). Caravane cu cadre medicale și cu echipament sanitar acordă asistență medicală copiilor din satele africane (foto 4).

Deprins de mic cu munca, acest copil dintr-un sat din Coasta de Fildeș își ajută mama la treburile casnice (foto 5).

În timp ce alți copii de vîrsta lor învață să citească și să scrie, mulți băieți din Qito (Ecuador) sînt nevoiți să-și cîștige existența vînzînd ziare sau lucrînd cu ziua unde se nimerește. Dar nu totdeauna se găsește de lucru pentru ei (foto 6).

Ce poate fi mai plăcut pe un soare torid decît o baie răcoritoare? (foto 7). În Ceylon locuitorii satelor obișnuiesc să facă baie în rîurile din preajmă de cîteva ori pe zi. Din păcate, însă, apa aceasta este de multe ori purtătoare de microbi și epidemiile se declanșează cu repeziciune. O problemă importantă o constituie și apa potabilă. În multe locuri ale ținutului ea se află ascunsă adînc, sub nisip și femeile o adună în ulcioare folosindu-se de bucăți de nuci de cocos legate de bețe. Dar chiar și această apă adunată cu atîta trudă este infectată și aducătoare de boli.

GALA UNICEF '70

ÎN ANUL ACESTA, GALA UNICEF PENTRU STRÎNGEREA DE FONDURI VA AVEA LOC LA 20 NOIEMBRIE A.C., LA TEATRUL DE BEAULIEU, DIN LAUSANNE. DE DATA ACEASTA, GALA SE BUCURĂ DE PREȘEDENȚIA MARELUI CINEAST CHARLES CHAPLIN, VESTITUL CHARLOT.

JOSÉPHINE BAKER, JEAN-CLAUDE PASCAL, PETER USTINOV, UDO JURGENS, GÉRALDINE CHAPLIN, PENTRU A NU CITA DECÎT CÎTEVA NUME CELEBRE, VOR ONORA SCENA CU PREZENȚA LOR. DAR, DESPRE MARII ARTIȘTI AI GALEI UNICEF '70 VEȚI CITI ÎN NUMĂRUL VIITOR.

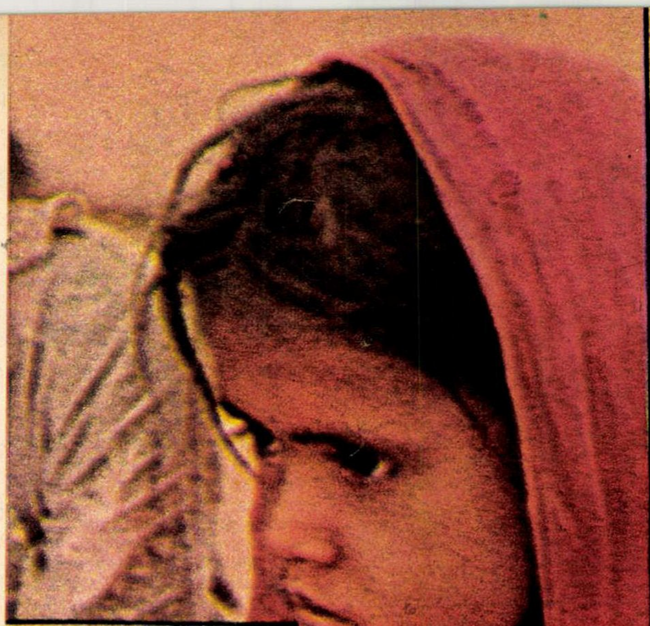

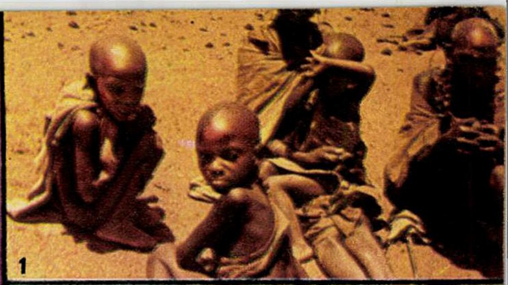
1

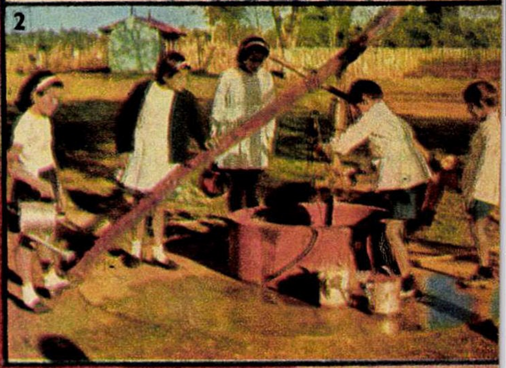
2

3

4

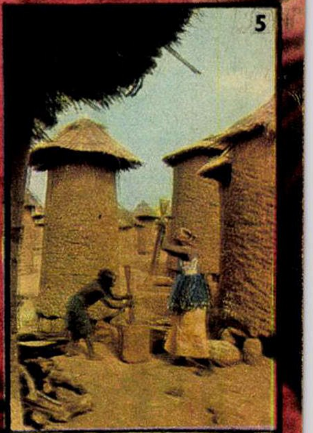
5

6

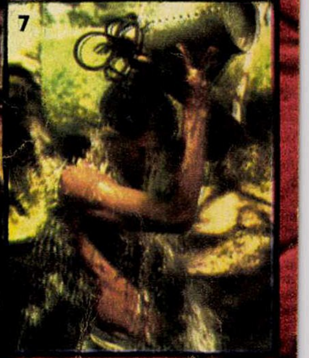
7

VĂ PREZENTĂM UN NOU ECHIPAJ

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

Prof. ȘANDOR TEODOR

HETEA MARIA
căpitan de echipaj

FETELE DIN MĂRIȘEL ÎN CĂUTAREA AURULUI VIU

Expediționarii sînt din comuna Mărișel, statornicită pe umeri de stîncă, în Țara de Piatră, la 1197 m altitudine, în cuprinsul munților Apuseni. Comuna Mărișel își află un loc de seamă în istoria Transilvaniei: prin aceste plaiuri Crăișorul munților și glotașii moți, au înscris pagini de eroism în luptele ce le-au dus împotriva silniciei și nedreptății.

De aici, din Mărișel, nouă eleve ale Școlii generale — călăuzite de profesorul Teodor Sandor — au pornit pe potecile tainice ale Țării de Piatră, pentru a explora, vreme de douăsprezece zile făgașurile neștiute ale Apusenilor. Căpitanul acestei expediții, Hetea Maria, are un an mai puțin decît eroul lui Jules Verne, dar e tot atît de curajoasă, stăruitoare și ingenioasă.

UN UNIVERS NECUNOSCUT... LA DOI PAȘI

Ceea ce dă o dimensiune aparte, o valoare deosebită acestei incursiuni în inima munților o constituie faptul că cele mai multe dintre fete nu depășiseră pînă atunci limitele județului, iar unele nici măcar hotarul comunei. Ele pornesc să înfrunte necunoscutul, cu emoția primilor exploratori ce debarcă pe un pămînt neștiut.

Harta din mîna căpitanului expediției are valoarea unui document, deși itinerariul nu însumează decît 200 km. Ea înscrie denumiri ce duc deopotrivă în cuprinsul Țării de Piatră și în istorie. Vor călca pe potecile pe unde au răsunat pașii glotașilor lui Horia, Cloșca și Crișan și vor păși la Vidra în căsuța — văzută cîndva în cartea de istorie — unde s-a născut Avram Iancu, Crăișorul munților.

Fiecare sat din drum — Horia, Albac, Cîmpeni — încorporează în țarina sa, în temelii și în nume o părticică din istoria Țării de Piatră, după cum locurile acestea păstrează deopotrivă mărturia marilor prefaceri geologice ce s-au petrecut în regiunea munților Apuseni, de-a lungul timpului.

ORGA DE BAZALT

În a noua zi a expediției, echipajul pătrunde în lumea de lavă împietrită a Detunatelor. Aici, în vremuri geologice îndepărtate, șuvoaie de magmă s-au revărsat ca o cascadă, cristalizînd apoi în coloane prizmatice ce ți se înfățișează asemenea unor gigantice tuburi de orgă. Către poalele Detunatelor s-au adunat frînturi de rocă vulcanică desprinse din munte, între care se ițesc tufe de cimbrișor, flori sîngerii și o sumedenie de albăstrele, însuflețind cu culorile lor vii, severitatea acestei priveliști minerale. Membrii expediției se lasă surprinși de obiectivul aparatului de fotografiat, pe buza abruptului de lavă de unde privesc spre pîlcurile de păduri și trifoiștile din vale. Tolbele sînt încărcate cu fragmente de roci vulcanice și după un scurt popas, expediția pornește mai departe.

FUGA LUI CIUȘ

Jurnalul de bord înscrie în paginile sale — ilustrate de sugestive imagini fotografice — impresii despre locurile pline de interes ce le-au cercetat neobositele fete din Mărișel. Ele au poposit lîngă izvoarele Arieșului — rîul aurit — din nisipul căruia cerneau odinioară fluturași de aur, dacii și romanii. Au cercetat căldările glaciare dominate de culmea Curcubăta și au coborît în adîncuri pentru a studia ghețarul subteran din peștera Scărișoara. Un captivant teren de cercetare l-a constituit, de asemenea, Dealul cu Melci, alcătuit din sedimentele străvechii mări mezozoice ce și-a unduit în vremuri geologice valurile dea-

---

NICUTA TANASE

Cașata de la miezul nopții

ROMAN FOILETON

4 - Se pune mare bază pe un amănunt

• ROMAN FOILETON 16

Am numărat împreună cu Iliuță banii care acum nu mai aveau stăpîn, i-am pus într-o casetă, am sigilat-o cu ceară roșie și desperat de cele petrecute l-am întrebat pe Iliuță:

— Și acum ce facem? Ce facem cu acești 39 525 de lei?

Iliuță s-a scărpinat în cap ca un om pus în încurcătură și a zis.

— Trebuie să punem mîna pe Marian.

— Cum? Cum dăm de el? Unde îl căutăm?

— Nu ți-a spus unde stă?

— Mi-a spus, dar poți să mă tai și nu-mi aduc aminte. Îmi frămînt creierii de-o jumătate de oră și nimic... Ai reținut tu cumva numele lui de familie?

— Nu.

— Nici eu.

— Eu zic să aducem cîinele ăla polițist, poate ne dă o mînă de ajutor.

— În primul rînd cîinele nu ne poate da o mînă de ajutor pentru că are labe.

— Să ne ajute. Să meargă după urme.

— Dar spui că a luat autobuzul din mers... Cum să-i mai miroasă urmă?

— Aveți dreptate... Hai să chemăm miliția.

— Dar i-am promis lui Marian că...

— Așa e... Să ne descurcăm cu propriile noastre forțe. Sînteți de acord?

— Sînt, dar cum? Nu avem nici un fir de care să apucăm... Pe mine mă frămîntă un gînd încîlcit... De ce a luat Marian doar 50 de lei. De ce nu i-a luat pe toți? De ce n-a înfipt mîna în mai multe bancnote?

— Era grăbit. Desperat.

— Dacă era grăbit, desperat, cum zici tu, nu lua nimic. Fugea, sărea pe fereastră. Eu pun mîna în foc că băiatul ăsta e cinstit. Faptul că a luat numai

• ROMAN FOILETON 17

50 de lei e o dovadă că...

— Ce dovadă?

— Acești 50 de lei i-a luat cu un scop precis... Hai să facem un efort...

— Ce efort?

— De gîndire, de memorie... Îmi dai voie să-mi aprind o pipă.

— Credeți că ajută?

Îndesînd tutun în pipă și privind undeva aiurea, l-am întrebat pe Iliuță.

— Mi s-a părut mie, sau chiar l-am întrebat pe Marian din ce comună e bunica lui?

— L-am întrebat. Sigur că l-am întrebat.

— Ți-aduci aminte numele comunei.

— Ciu...

— Exact! Ciuceni. Bravo Iliuță. Ești formidabil!

— Formidabil?! De ce?

— Avem un amănunt care ne va fi de mare folos... Iliuță, în vacanța asta ai mai pus mîna pe carte? încep școlile și ar trebui să...

— Nu vă face-ți probleme în chestiunea asta.

— Tăticul tău e acasă?

— Da. De ce?

— Roagă-l să vină pînă la mine... Tu ești amator de o excursie?

— Ce excursie?

— O excursie în comuna Ciuceni...

— Ar fi colosal. Cu mașina dumneavoastră?

— Da.

Pe Iliuță am reușit să-l iau cu mine numai și numai pentru faptul că voiam, fără să știe el, să-l fac eroul acestui roman. Roman care s-a «născut» numai datorită lui. Am vorbit cu părinții lui, au acceptat, și a doua zi, chiar înainte de răsăritul soarelui ieșeam din București. Iliuță mi-a spus că n-a dormit toată noaptea și n-a închis un ochi.

Urmăriți număr de număr senzaționalele peripeții prin care a trecut autorul

OGDAN ANA
secund de echipaj

GHIC V. VICTORIA
istorie

PURCEL FLOAREA
geograf

MARIȘ GALINA SILVIA
meteorolog

LĂPUȘTE FLOAREA
sanitar

SOS GALINA
bucătar

PURCEL ELENA
cercetaș

GHIC M. VICTORIA
cercetaș

supra acestor ținuturi.

Și tot din paginile jurnalului aflăm despre Ciuș, un măgar cu ochi de mărgea, cel mai harnic dintre cei trei cărăuși ce poartă în desagi sarcinile mai grele — corturile și mai ales colecțiile de minerale — tezaurul expediției: roci bazaltice, calcaroase și cîte și mai cîte alte frînturi de roci pe care expediționarii de abia așteaptă să le vadă rînduite printre colecțiile muzeului școlii.

Într-o bună zi, însă, Ciuș a dispărut. O dată cu el s-au mistuit și ceilalți doi măgăruși. Se dă alarma și cercetașii pornesc pe urmele fugarilor. Ce se întîmplase? Ciuș, adulmecînd miros de fum, își aduce aminte de casă și — profitînd de umbrele înserării — face cale întoarsă... pornind spre Mărișel. Ceilalți doi urecheați îl urmează, recunoscîndu-l drept șef. Curînd fugarii sînt readuși în tabără. Peripețiile urmăririi sînt înscrise cu umor în jurnalul de bord al expediției.

DE LA LUME ADUNATE

Izvor prea frumos,
Cu șipot duios,
Izvor din pădure,
Rog să te înduri,
Crește-ți vălurelul,
Sprintenel ca mielul,
Crește-ți apa ta,
Pîn-la gura mea...

Versul cîntecului popular se deapănă pe albul hîrtiei, dar nu este singur. În tot timpul expediției fetele și-au notat cu sîrg, adunînd astfel, între coperți le caietului, crîmpeie de frumusețe ale creației folclorice din partea locului. Sînt cuvinte de duh, zicale și ghicitori, strigături cu haz și cîntece populare culese de prin toate satele ce le-au cutreierat membrii echipajului «Palagnia Roșiu» și fac parte din rezultatele de preț ale acestei interesante expediții.

AUREL LECCA

UMOR

MICRO DICȚIONAR FOTBALISTIC

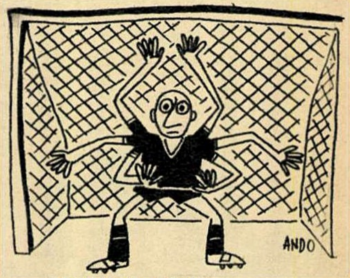

„PORTARUL IDEAL"

OCTAVIAN ANDRONIC

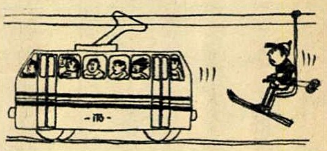

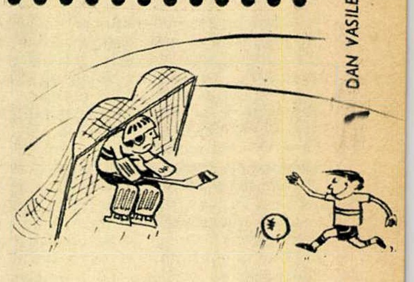

DAN VASILE DUMITRESCU

• ROMAN FOILETON 18

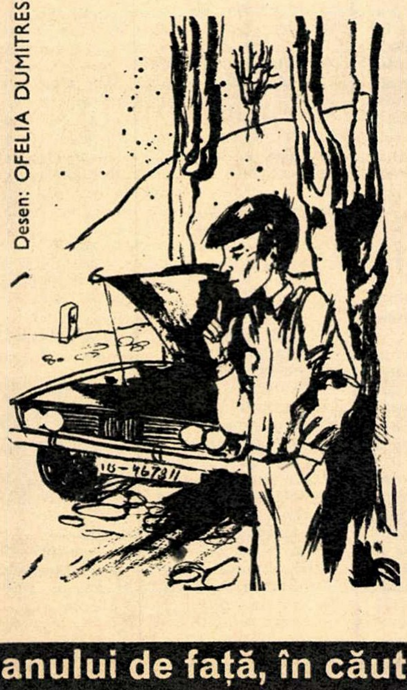
Desen: OFELIA DUMITRESCU

• ROMAN FOILETON 19

— Și ce facem în Ciuceni?
— Facem pe detectivii particulari.
— Dumneavoastră vă convine că aveți și pipă.
— N-am luat-o cu mine, chiar din aceste motive.

Aproape de Sălcuța, mașina ne-a făcut de rîs, n-a mai vrut să meargă. S-au înfundat jiglerele de la carburator. De fapt pana asta a fost folositoare pentru Iliuță. A învățat cum se demontează un carburator și în afară de asta ne-am mai desmorțit și noi. După ce am pus mașina la punct, am întins o pătură pe iarbă și am luat o gustare.

— Cu ce începem? m-a întrebat Iliuță, după ce ne-am întins iar la drum.
— Dragă Iliuță, eu pun mare bază pe un amănunt.
— Care amănunt?
— Bancnota de 50 de lei.
— Pe cuvîntul meu dacă înțeleg.
— Cît era ceasul aseară cînd a dispărut Marian?
— Vreo șase și ceva.
— Poșta pînă la cît este deschisă?
— Pînă la 8.
— Deci Marian a avut timp să se ducă la poștă.
— La poștă, Marian? Pentru ce?
— Aseară cînd l-am întrebat pe Marian de ce nu i-a dat 25 de lei femeii care a plătit în locul lui, a avut o tresărire... Vezi că e în dreapta un indicator, cîți kilometri mai sînt pînă la Ciuceni?
— Trei... Știu că femeia aia care a vrut să-i fure banii a dat 25 de lei de la ea numai ca să nu ajungă pe la miliție... Ce tresărire a avut Marian?
— A regretat că nu i-a trecut prin cap să o despăgubească... Aseară, asta pot să pun și rămășag, Marian a luat cei 50 de lei cu intenția să-i trimită 25 de lei acelei femei.

Am intrat în comună dar n-am stopat la poștă, ci i-am dat drumul mai departe.

• ROMAN FOILETON 20

— Unde mergem? Am trecut de poștă.
— Te duc să-ți fac cinste cu o înghețată. După spusele lui Marian e aici un cofetar foarte priceput.

Am tras mașina la umbra unui copac, am încuiat portiera și ne-am ales o masă mai retrasă din grădinița cofetăriei, am comandat două înghețate și, bineînțeles, după o așteptare de vreo 10 minute a venit și înghețata.

— Și acum, Iliuță, să împărțim sarcinile. Din clipa asta ești detectiv. Vrei?
— Cum să nu!
— Eu mă duc la poștă și mă interesez dacă au sosit cei 25 de lei și pe ce adresă.
— Și eu?
— Tu te vei ocupa de această cofetărie.
— Cum să mă ocup de ea?
— Uită-te colea, sînt o mulțime de copii de seama ta. Împrietenește-te cu ei. Le spui că ești văr cu Marian, că ai venit și tu să-ți petreci o parte din vacanță. Interesează-te cum s-a distrat Marian pe aici, cum a plecat. De ce a plecat mai devreme... Și n-ar fi rău dacă te-ai ocupa puțin și de responsabilul acestei cofetării.
— Să-l întreb pe el dacă i-au dispărut ceva bani? Credeți că Marian a dat lovitura la...
— În nici un caz... Caută să afli ce evenimente mai deosebite s-au petrecut în ultima vreme pe aici...
— Am înțeles.
— Aici avem statul major... Dacă mai ai poftă de înghețată poți să mai servești...

I-am lăsat niște bani lui Iliuță, ca să plătescă înghețata, și eu am pornit spre poștă. Mă obseda cumplit întrebarea. L-am intuit bine pe Marian ori nu? A trimis el aseară telegrafic spre această comună suma de 25 de lei?

(VA URMA)

romanului de față, în căutarea eroilor cărții sale. Suspens, acțiune, neprevăzut!

Ciudata atitudine a lui Pot

SCHIȚĂ DE COSTACHE ANTON
DESENE DE POMPILIU

Îi vedeam rar și numai de departe, Spun îi vedeam pentru că Fane nu era niciodată singur. Acolo, lîngă pragul înalt al porții, stăteau amîndoi, iar eu, cum îi zăream treceam repede pe partea cealaltă a străzii, mă prefăceam că mă uit în vitrinele magazinelor, dar de fapt mă uitam tot la ei. Îi vedeam reflectați în luciul întunecat al geamurilor. Întîi îl vedeam pe Fane pentru că purta o pălărioară fistichie de doc și bluză cu carouri mari, albastre. Abia după o clipă deslușeam și imaginea lui Pot. Atunci nu știam că așa îl cheamă, și nici că era cel mai blînd și mai inteligent cîine din cîți cunoscusem. În luciul întunecat al geamurilor zăream un dulău cu blana roșcată, cu pieptul lat și puternic, cu capul mare, cel mai autentic dulău ciobănesc, în stare să doboare și un urs. Fane aștepta să mă apropii, fără să mă slăbească o clipă din ochi. Avea în mînă un băț, nu prea lung și nici prea gros, cu care se juca, făcea un fel de echilibristică, ținea acel băț în vîrful degetelor, adică îl trecea de pe un deget pe altul cu o ușurință fantastică, dar cînd ajungeam eu aproape, se prefăcea că scapă bățul. Pot se repezea și îl ridica și i-l lăsa la picioare cu o distincție de care părea conștient. Fane spunea ceva, cred că-i mulțumea (eram prea departe și nu auzeam ce spune), apoi ridica bățul, însă de data aceasta nu se mai prefăcea că-l scapă, ci îl arunca pur și simplu, iar Pot se repezea să-l prindă. Eu mă făceam mic, mai exact aș fi vrut să mă fac mic, aș fi vrut să intru în pămînt, ori s-o iau la goană, pentru că Fane arunca bățul tot mai departe, adică tot mai aproape de picioarele mele, iar Pot se repezea să-l prindă cu o frenezie care mă umplea de groază. Uneori Fane se prefăcea numai că aruncă bățul. Erau cred clipele cele mai grele prin care treceam, pentru că Pot se repezea ca o vijelie, ajungea pînă la un pas de mine. Ca să-mi ascund frica, întorceam capul, priveam nepăsător vitrinele, mă prefăceam că nu știu ce se întîmplă în spatele meu. Pot se oprea, se uita în jur cu o mirare de copil, se uita și spre Fane și cînd vedea bățul în mîna lui, lătra de două ori, își dădea seama că fusese păcălit, dar nu era supărat, avea în lătrat ceva vesel. Se întorcea spre Fane la fel de vijelios, dar acesta nu-l lăsa să se apropie. Arunca bățul undeva în față, știa că eu o să încerc să plec și-l trimitea pe Pot să-mi ațină calea. Cîinele făcea un salt acrobatic, voia să prindă bățul din zbor, însă nu reușea oricît de spectaculos ar fi sărit. Era singura clipă cînd puteam să scap din breșă. Mă îndepărtam repede, dar aveam grijă să mă uit și la vitrine. Nu voiam să-i dau satisfacție lui Fane, adică nu voiam să-l las să-și închipuie că fug. Și-mi reușea manevra aproape de fiecare dată.

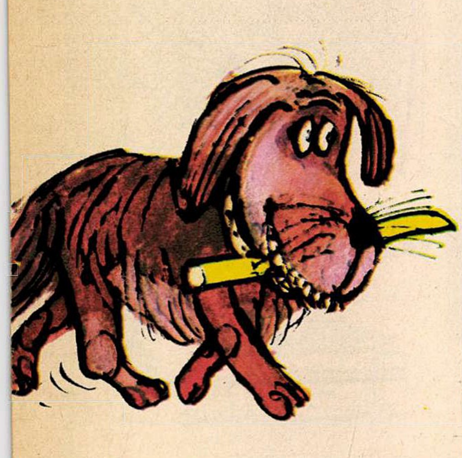

Într-o zi, Fane n-a mai aruncat bățul, mai exact nu l-a mai trimis pe Pot să-mi ațină calea. Au rămas amîndoi lîngă pragul înalt al porții, fără să-mi acorde atenție, fără măcar să mă vadă. Așa am crezut întîi, că nici nu m-au văzut. Dar mă înșelasem. Pentru că după ce am lăsat în urmă vitrinele, l-am zărit nu prea departe pe Pot. Venea după mine. Nu se năpustise vijelios, cum avea obiceiul cînd arunca Fane bățul. Pășea calm și măsurat și, spre surprinderea mea, destul de prudent. Fără să-mi dau seama ce fac, m-am oprit. Pot s-a oprit și el. S-a oprit și a întors capul spre Fane care rămăsese lîngă pragul înalt al porții. Am pornit mai departe și Pot a pornit și el cu același mers liniștit, calm și prudent. Ajuns la colț, am luat-o la fugă, credeam că Pot o să renunțe să se mai țină de mine, că o să se întoarcă. Eram atît de sigur că o să se întoarcă, încît pînă acasă nici nu m-am mai uitat în urmă. Abia înainte de a intra în curte am aruncat o privire spre capătul străzii. Ei bine! Pot nu se întorsese. Mă urmărise. M-am strecurat repede în curte, însă n-am intrat în casă. M-am ascuns după un boschet de trandafiri. În curte sînt mulți trandafiri, soiuri rare, pentru care unchiul Aristide are o adevărată slăbiciune. Eu m-am pitulat după un boschet de trandafiri cățărători. Pot, deși a apărut în poartă cîteva clipe mai tîrziu, știa că n-am intrat în casă. A străbătut curtea destul de repede, însă cînd a ajuns la vreo cinci pași de boschet, s-a oprit. Am simțit că mi se face iar frică. Din locul unde stăteam pitulat mi se părea uriaș, dar și puțin caraghios. Avea la gît o curea neagră cu ținte, iar în gură ținea o pană de gîscă. Așa mi s-a părut, că ține o pană de gîscă. A rămas foarte puțin în fața boschetului, atît cît să lase pana pe care o adusese în gură. S-a întors apoi și a plecat. A plecat nepăsător și demn, fără să se mai uite în urmă. Eu am sărit de după boschet, m-am năpustit să ridic pana, dar mi-am dat seama că mă înșelasem. Ceea ce mi se păruse a fi o pană albă de gîscă era, de fapt, o foaie de caiet împăturită frumos, mai exact era un plic în care am găsit un bilet cu următorul cuprins:

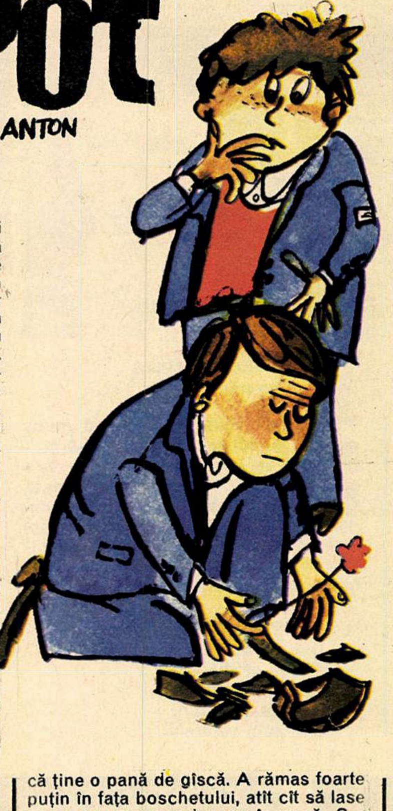

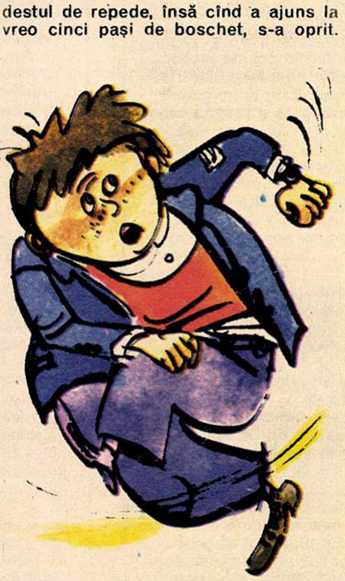

«Cred că ar fi timpul să facem cunoștință. Nu-mi place să te văd mereu că-mi întorci spatele. Figurile astea mă cam plictisesc. Dacă n-ai nimic împotrivă, te aștept peste o jumătate de oră lîngă stăvilar».

Fane.

«P.S.

Să nu-ți fie teamă de Pot, pe numele lui întreg și adevărat Potîrniche. E un cîine cu educație aleasă și cu un sentiment desăvîrșit al prieteniei și al onoarei».

Stăteam la unchiul Aristide doar de vreo trei săptămîni și nu cunoșteam încă orașul. Despre stăvilar acum auzeam prima dată. Totuși, într-o jumătate de oră trebuie să fiu acolo. Am ieșit în stradă. Nu prea departe de poartă, pe trotuar stătea întins Pot. Cînd m-a văzut s-a ridicat. L-am întrebat bucuros.

— Ce faci, Pot? Știi cumva în ce parte se află stăvilarul? Vrei să mă conduci pînă acolo?

Pot m-a privit vesel și prietenos în ochi, dar nu m-a lăsat să mă apropii prea mult. A pornit-o înainte cu mersul lui nepăsător și demn. La capătul străzii era un parc, dincolo de parc un lac și, bineînțeles, stăvilarul. Fane mă aștepta, dar nu era singur. Cu el se mai aflau vreo 10—12 băieți. Cînd m-a văzut, i-a lăsat pe băieți și mi-a ieșit înainte, cu mîna întinsă:

— Credeam că n-o să vii.

— De ce să nu viu?

— Nu știu... Prea erai arici.

Ceilalți băieți au făcut cerc în jurul nostru, dar Fane nu i-a lăsat să-mi pună întrebări. A spus doar atît:

— El e Gib. Și e prietenul meu! Să țineți seamă de asta.

S-a aplecat repede, a luat de jos o pietricică, a dus amîndouă mîinile la spate, apoi a întins pumnii spre unul dintre băieți:

— Ghicește!

Așa a început prietenia noastră și-atunci nu știam cît de repede și de neașteptat avea să se sfîrșească.

Veneam la stăvilar în fiecare zi. Fane ținea totdeauna să joc alături de el. Cînd băieții ghiceau în care pumn a ascuns pietricica, se făcea alb de ciudă și îngăima:

— Au ghicit. Ce pot să mai fac?

Treceam în tabăra adversă. Adică intram în joc lîngă băieții printre care nu se afla Fane și, vrînd nevrînd, trebuia să-i fiu adversar. Însă asta se întîmpla rar. De obicei făcea în așa fel, strîngea pumnii atît de tare, că nimeni nu era în stare să ghicească unde era pietricica, iar Fane spunea cu o bucurie greu stăpînită:

— Gib joacă cu mine.

Îmi plăcea jocul alături de el. Alergam parcă mai cu poftă, săream, strigam, deveneam bătăios, uitam cu totul de lecții, uitam pînă și de mine. Noroc de Fane. El nu uita niciodată că trebuia să ne întoarcem acasă. Nu uita nici dacă am fi fost prinși în cel mai captivant joc. Se oprea, privea printre gene la soare, se așeza jos și striga:

— Gata, eu nu mai joc.

Dacă vedea că eu nu mă opream, că nu înțelesesem de ce nu mai juca el, se ridica și venea spre mine. Mă privea drept în ochi și dacă nici atunci nu înțelegeam, mă prindea de braț și mă scutura ușor, cu grija cu care vrei să trezești pe cineva din somn.

— Gib, trebuie să ne întoarcem acasă. Avem de scris și de făcut planșele...

— Mi-am scris. Mi-am desenat și la botanică.

Fane nu mă privea. Îl mîngîia pe Pot și întreba:

— Cînd ți-ai desenat?

Eram cam lăudăros și uneori mințeam de îngheța apele. Pe Fane însă nu puteam să-l mint. Mă ridicam și mormăiam fără chef:

— Bine, mergem. Dacă spui tu...

Dar eu mai eram și laș. Într-o zi am spart glastra în care creștea un crin japonez. Era în recreația mare. Intrasem în clasă să iau ceva din servietă Am vrut să ies pe geam, dar n-am apreciat bine nici distanța, nici înălțimea geamului, m-am împiedicat și am răsturnat glastra care a căzut și s-a făcut țăndări. Mi-am luat din nou avînt și am dispărut în curte. Cînd m-am întors, Fane strîngea cioburile. În clasă era o tăcere de gheață. M-am apropiat cu aerul cel mai mirat din lume și am întrebat:

— Cine a făcut porcăria asta?

Fane nu și-a ridicat privirea decît o clipă mai tîrziu. M-a privit în ochi cu o veselie forțată și a spus:

— Eu am făcut-o!

A pus apoi în coșul de hîrtii pămîntul și cioburile adunate de pe jos și a ieșit din clasă.

La sfîrșitul orelor nu m-a așteptat, cum avea obiceiul, lîngă scara de la intrarea principală. L-am căutat eu peste tot, dar nu l-am găsit. După-amiază m-am dus să-l caut acasă. De departe, lîngă pragul înalt al porții l-am zărit numai pe Pot. M-am apropiat și l-am întrebat vesel:

— Ce faci, Pot? Unde-i Fane?

Pot părea bolnav. Avea privirea cețoasă, absentă. Nici nu m-a recunoscut. S-a uitat la mine ca la un străin. Cînd am vrut să-i pun mîna pe creștet, a mîrîit scurt, nemulțumit, apoi a intrat în curte cu mersul lui liniștit și demn.

ÎN PLOAIE

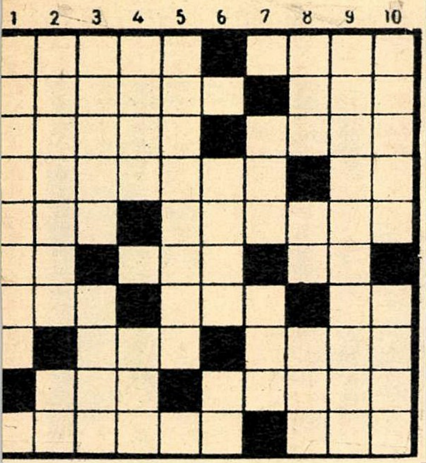

ORIZONTAL: 1) Un «pic» de ploaie. Se bălăcește-ntr-una. 2) Vînt puternic însoțit de ploi torențiale. «Capetele» neploioase ale Pămîntului. 3) Ploaie de pomină. Vreme întunecată (pl.). 4) Băltoace în urma ploilor. Seci la mijloc! 5) O gură care scurmă Picură din copaci. 6) Ustensil înțepător. Umbreluță sub care te plouă... și mai rău! Cete! 7) Lac bucureștean. De la. Cămașă în... ploaie! 8) Supraviețuitorul legendarului potop. După o ploaie cu... steluțe. 9) Startul ploilor. Verbale. 10) Au mers mult prin ploaie... și au călduri. Pic... pic... pic...!

VERTICAL: 1) Plouată rău. 2) Zone ale Pămîntului unde plouă chiar... la cîțiva ani o dată. Calciu. 3) Tras pe alături. Inundație. 4) Ploaia îi sporește rodnicia. Semnul din nori! 5) În folclorul nostru, preotese ale ploii. 6) Oraș în R.S.R. Ploi... pe jumătate! 7) Are nevoie de ploaie pentru recolte. Vine cu ploaie. 8) Ploi... cu alte cuvinte. Un pic... mai puțin! Frate cu para. 9) Ploaie nu glumă. 10) Picătură dintr-o ploaie vînătorească. Dincolo de nori.

MIHAI PĂTRAȘCU

ANTENE

• Oțelarii și fochiștii japonezi vor purta de acum înainte niște bluze... friguroase. Acestea vor fi prevăzute cu șase buzunare în care vor fi introduse șase frigidere miniaturale ce vor furniza o răcoare plăcută celor care lucrează la temperaturi înalte.

• Prima rețea mondială de videofon (telefon care transmite în același timp, vocea și imaginea interlocutorilor) a intrat recent în funcțiune în orașele Chicago și Pittsburgh (S.U.A.). În prezent au fost instalate 35 de videotelefoane. Pînă la sfîrșitul anului 1971 rețeaua de videofonie va fi lărgită cuprinzînd orașele Washington, Cleveland, Detroit, Philadelphia și New York.

UN ZIMBET CU...

Marele dramaturg englez G. Bernard Shaw (1856—1950) se adresă odată unui librar, cerîndu-i relații despre o carte pe care intenționa s-o cumpere.

— E interesantă? întrebă autorul lui «Pygmalion».

— Nu știu, răspunse sincer librarul.

— Cum, dumneata vinzi cărți fără să le citești?

— Mă rog, răspunse librarul, dacă aș fi farmacist mi-ai pretinde oare să gust toate medicamentele?

CUTEZĂTORII SERVICE!

MESAJUL „7327"

Corespondentul nostru TUDOR COJOCARU de la Școala generală Cotenești, județul Argeș, ne roagă să comunicăm prin intermediul revistei că în muzeul școlii se află un inel cu numărul «7327 R.S.R. 70», care a fost găsit la piciorul unui porumbel.

Grav rănit, porumbelul a fost îngrijit timp de două săptămîni. Cine dorește amănunte să se adreseze școlii.

UN RADIO-AMATOR ÎN DILEMĂ

DINU SOLOMON din Bîrlad, județul Vaslui, str. Victoriei nr. 9, Bloc O.N.T. Sc. B. ap. 12 e în dilemă. El îi roagă pe radioamatori să-i dea o mînă de ajutor la construirea unui receptor superheterodină. Menționăm că Dinu posedă 3 carcase de la aparatul «Albatros» (nebobinate) și dorește carcase de la aparate «Turist» sau «Sport».

SCHIMB

MARIANA ȘTEFĂNESCU din Felnac, județul Arad, str. a IV-a nr. 494, dorește să corespondeze și să facă schimb de vederi cu fete și băieți de vîrsta ei (Mariana este elevă în clasa a VII-a).

Tot pentru schimb de corespondență amintim si pe cititorul nostru ȘTEFAN DIRMAN din Balș, județul Olt, str. Zambilelor nr. 13, precum și PIONIERII din DETAȘAMENTUL CLASEI A VII-a A de la Școala generală Scurtești, comuna Vadu Pașii, județul Buzău.

SE CAUTĂ FOTBALISTE!

MARIANA IACOB din comuna Largu, județul Buzău, elevă la Școala generală din localitate, e o mare pasionată a balonului rotund. Ea dorește să corespondeze cu pioniere din toată țara, declarînd că s-ar bucura grozav dacă printre cititoarele revistei noastre s-ar găsi și amatoare de fotbal.

ION PĂCURARU din comuna Micăsoasa nr. 389, județul Sibiu, se interesează dacă nu cumva se găsește un coleg care avînd disponibil un microampermetru de care are el nevoie la construirea unui «tranzistometru simplu», să-i scrie de urgență la adresa de mai sus.

EXPEDIAȚI SCRISORILE PENTRU CUTEZĂTORII SERVICE — **PE ADRESA REVISTEI NOASTRE, BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII NR. 1, CU MENȚIUNEA «SCRISOARE SERVICE»**

JUNGHERUL DE ARGINT

(URMARE DIN PAG. 7)

— Auziți? spuse încet conducătorul. Glasul și vrerea năpăstuiților sînt acestea și va să le dăm ascultare. Pregătiți dar, tunurile!

— Le-am suit pe măgură, la loc potrivit și am ales cei mai buni țintași.

— Nu trageți decît la semnul meu. Avem pulbere puțină și nu se cade s-o irosim în zadar.

Tropotul crescuse, se deslușeau acum panașurile fîlfîitoare și coifurile cavalerilor luceau orbitor în lumină.

*

În vreme ce un secui îi oblojea rana de la frunte, Laurențiu Meszaroș spuse mulțumit, stăpînindu-și durerea:

— Greu a fost, dar uite că i-am făcut să se tragă îndărăt.

— Dar si dintre ai noștri au căzut sumedenie. Din puțini cîți eram, am rămas și mai puțini.

Tăcură înfiorați. Același gînd nemărturisit îi apăsa pe toți, cu amărăciunea lui, iar gîndul acela nu întîrzie să-și arate temeiurile, prin glasul unui străjer care vesti nepăsător ca și cum i-ar fi chemat să prînzească:

— Oastea cavalerilor se întoarce la atac.

— Și nu numai aceea, adause altul. Dinspre miazăzi se arată șiruri noi.

— Pare-se că a venit și sfîrșitul, șopti Grigore.

— Sfîrșitul meu, al nostru poate, tresări Doja din negurile lui. Dar nu și sfîrșitul luptei împotriva împilării și cruzimii, Frate Farcaș.

Țăranul cel înalt din Merczalău ieși în față:

— Aicea sînt.

— Ține jungherul acesta pe care mi l-ați dăruit. Nu te mira și nu te mîhni. Eu poate voi pieri sau voi cădea prins, căci cu mine au ce au domnii cei mari. Tu poate vei scăpa teafăr. Păstrează-l ca pe lumina ochilor și dă-l altuia care se va scula după mine pentru gîndul cel mare al slobozeniei. Lacrimile voastre și obida și nădejdile voastre. toate sînt înmănuncheate într-însul. Cel care-l va purta, va purta cu sine îndemnul veacurilor și al mulțimilor.

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

ABC FOTOGRAFIC

MIȘCAREA (VIII)

Fiecare dintre voi este tentat să fotografieze o scenă în mișcare pentru a obține pe peliculă un gest sau o expresie caracteristica, pentru a fixa un aspect fugitiv al vieții. Reușita acestui gen de fotografie este condiționată în primul rînd de aparat care trebuie să posede un obiectiv cu suficiente viteze așa încît să permită fotografierea unei curse cicliste, automobilistice sau o cursă de cai. Alți factori importanți sînt și viteza de deplasare, distanța și direcția subiectului.

Cînd subiectul se mișcă cu o viteză constantă, deplasarea imaginii pe geamul mat este diferită, în funcție de direcțiile de deplasare. Ea este maximă în cazul mișcărilor perpendiculare pe direcția fotografierii, cînd subiectul se mișcă în cîmpul aparatului de la dreapta la stînga sau invers. Ea este mai mică dacă subiectul se mișcă în unghi ascuțit față de direcția de fotografiere și este minimă cînd subiectul se mișcă înspre aparat sau dinspre aparat.

În consecință timpul de expunere trebuie să fie cu atît mai scurt — cu cît subiectul se mișcă mai repede — cu cît subiectul mobil este mai aproape de aparat — cu cît sensul de mișcare se apropie de perpendiculară, în direcția fotografierii (fig. 1).

Posesorul unui aparat ieftin, cu viteze de obturare mici, înzestrat cu un obiectiv cu deschidere relativ mică (cifra mare) trebuie să fie atent la fotografierea obiectelor în mișcare rapidă:

— Să folosească filmele cele mai sensibile (27° DIN).

— Să fotografieze subiectul de la o distanță mai mare.

— Să fotografieze pe cît posibil subiectul, mișcîndu-se spre el sau cel puțin în unghi ascuțit.

— Fotografiile executate din vehicule în mișcare rapidă se fac în sensul mișcării sau în sensul opus mișcării, dar niciodată perpendicular pe direcția mișcării.

— Fotografiile executate în străzi aglomerate cu pietoni în mișcare se execută de la distanță.

— Scenele sportive au adeseori un timp mort, mișcarea devine din ce în ce mai înceată, apoi își reia ritmul normal. În momentul în care subiectul pare că stă pe loc se face declanșarea

ELENA FUNDULEA

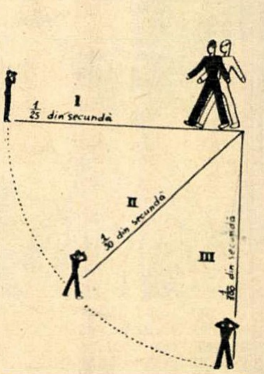

Motocicletă în mișcare ▶

Subiectul	Distanța	Timp de expunere
Copil jucîndu-se	5—6 metri 3—4 metri	1/25 sec. 1/50 sec.
Scene de stradă	5—6 metri	1/25 sec.
Vehicule în mers	15—20 metri	Către aparat 1/100 sec. Sub un unghi de 45° 1/200 sec. Sub un unghi drept 1/500 sec.
Sport	6—10 metri	Către aparat 1/100 sec Sub un unghi ascuțit 1/300 sec.
Obiecte în mișcare: Zăpadă, apă, vînt, nori	1—2,5	Către aparat 1/100 sec. Sub un unghi ascuțit 1/50 sec. Sub un unghi drept 1/25

ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC FOTOGRAFIC ABC

108

AUREL VLAICU

7

CUTEZĂTORI DE-A LUNGUL VEACURILOR

Scenariu de
RADU F. ALEXANDRU
Desene de
Albin STĂNESCU

ÎN 1910, ÎNVINGÎND LIPSA DE INTERES A OFICIALITĂȚILOR, VLAICU PLEACĂ LA PARIS, PENTRU A-ȘI ALEGE MOTORUL APARATULUI. PRIMUL DRUM ÎL FACE LA TRAIAN VUIA.

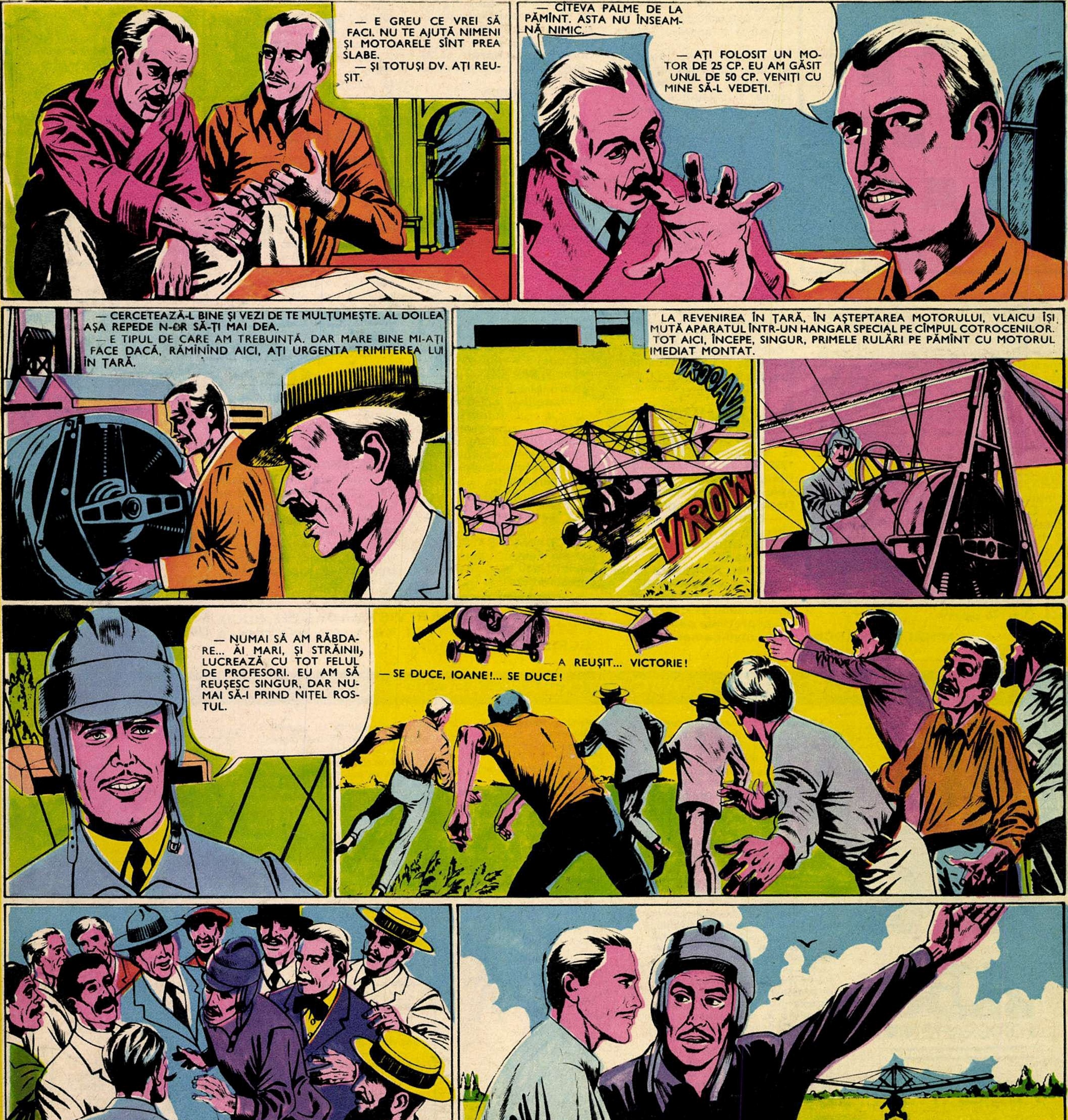
— E GREU CE VREI SĂ FACI. NU TE AJUTĂ NIMENI ȘI MOTOARELE SÎNT PREA SLABE.
— ȘI TOTUȘI DV. AȚI REUȘIT.
— CÎTEVA PALME DE LA PĂMÎNT. ASTA NU ÎNSEAMNĂ NIMIC.
— AȚI FOLOSIT UN MOTOR DE 25 CP. EU AM GĂSIT UNUL DE 50 CP. VENIȚI CU MINE SĂ-L VEDEȚI.
— CERCETEAZĂ-L BINE ȘI VEZI DE TE MULȚUMEȘTE. AL DOILEA AȘA REPEDE N-OR SĂ-ȚI MAI DEA.
— E TIPUL DE CARE AM TREBUINȚĂ. DAR MARE BINE MI-AȚI FACE DACĂ, RĂMÎNÎND AICI, AȚI URGENTA TRIMITEREA LUI ÎN ȚARĂ.
LA REVENIREA ÎN ȚARĂ, ÎN AȘTEPTAREA MOTORULUI, VLAICU ÎȘI MUTĂ APARATUL ÎNTR-UN HANGAR SPECIAL PE CÎMPUL COTROCENILOR. TOT AICI, ÎNCEPE, SINGUR, PRIMELE RULĂRI PE PĂMÎNT CU MOTORUL IMEDIAT MONTAT.
VROOAMM
VROW
— NUMAI SĂ AM RĂBDARE... ĂI MARI, ȘI STRĂINII, LUCREAZĂ CU TOT FELUL DE PROFESORI. EU AM SĂ REUȘESC SINGUR, DAR NUMAI SĂ-I PRIND NIȚEL ROSTUL.
— A REUȘIT... VICTORIE!
— SE DUCE, IOANE!... SE DUCE!
— NU M-AM RIDICAT MAI SUS DE 4 METRI, CU TOATE ACESTEA NICI ALPII NU MI-I ÎNCHIPUIAM MAI ÎNALȚI.
— ȘI ACUM, AURELE FRATE, CE GÎNDURI AI?
— ÎNTÎI SĂ ZBOR PESTE TOT CÎMPUL ȘI APOI SĂ MĂ ÎNTREC CU PRINȚUL BIBESCU. ȘI CÎND OI PUTEA, M-OI DUCE ȘI-N STRĂINĂTĂȚI SĂ VADĂ ȘI EI CE ȘTIE SĂ FACĂ UN ROMÂN. DAR ASTA NU ÎNAINTE DE-A CONSTRUI UN AL DOILEA APARAT.

(VA URMA)

Cutezătorii 47

Redactor șef: Mihai Negulescu. Secretar general de redacție: Ovidiu Zotta. Redacția București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17.60.10. Administrația. Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii. Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu. Tehnoredactor: Lucia Sicomaș.

1 LEU

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.